

17/2/89

Βουβας

όλη

ΝΕΟΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΟΛΟΓΟΣ

ΥΠΟ ΚΑΝΑΚΗ Ι. ΓΕΡΩΝΥΜΑΚΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΣΦΕΝΔΟΥ

ΑΣΦΕΝΔΟΥ ΙΟΥΛΙΟΣ 1969

ΝΕΟΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΟΛΟΓΟΣ

ΥΠΟ ΚΑΝΑΚΗ Ι. ΓΕΡΩΝΥΜΑΚΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΣΦΕΝΔΟΥ

ΑΣΦΕΝΔΟΥ ΙΟΥΛΙΟΣ 1969

«Τὰ πάντα ρεῖ» λέγει τὸ ἀρχαῖο ρητόν, ὅλα φεύγουν, ὅλα παλαιώνουν. Φυσικὰ καὶ οἱ μαντινάδες ἐκεῖνες ποὺ ἔλεγε ὁ παππούς μας θεωροῦνται ξεπερασμένες, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος θέλει ὅλο ἀλλαγὴ.

Ἐξακόσιες νέες μαντινάδες, ἀπόλυτα δικές μου παραθέτω στὸ παρὸν βιβλιαράκι. Νομίζω ὅτι εἶναι ἐξαιρετικές.

Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνει ὁ ἀναγνώστης.

Ἐν Ἀσφένδω τῇ 25/7/69

ΚΑΝΑΚΗΣ ΓΕΡΩΝΥΜΑΚΗΣ

Μαυινάδες Έρωτικές

"Ελα να ζήσουμε μαζί ταιράκι να γινούμε
 κι' ότι ζητά ή γνώμη σου ποτέ δε θα τ' άρνούμαι
 Σ' ένα χατήρι μόνο ζώ, ένα σκοπό 'χω μόνο·
 και μιá έλπίδα μου 'μεινε αντίβαρο στο πόνο
 Θέλω να γίνω χρυσοχός χρυσάφια να δουλεύω
 κι' όπου θαρω ξαυθιά μαλλιά να μην τωνε ζηλεύω
 Δεν θέλω να 'μαι εμπόδιο σε άλλα σχεδιά σου
 και φεύγω από τον δρόμο σου να μην χαλά ή καρδιά σου
 Θέλεις να πέσω θύμα σου να τό 'χης καύχημά σου
 μά δεν σου ικανοποιώ αυτό τό θέλημά σου
 Φουρτουνιασμένη θάλασσα πώς θα σε σιγαλέψω
 να κάτσω στ' άκρογιάλι σου λαυράκια να ψαρέψω
 Θα κάνω μεταμόσχευσι να αλλάξω την καρδιά μου
 θέλω καρδιά να σε μισή για να 'χω την υγεία μου
 Θα κάνω μεταμόσχευσι θέλω καρδιά ν' αλλάξω
 αυτή πού μου την σκλάβωσες πέρα θα την πετάξω
 Είχα καρδιά και λογικό προτοῦ να σε γνωρίσω
 μά μου τά πήρες και τά δυό και δεν μπορώ να ζήσω
 Καρδιά μου πήρες και μυαλό κι' έχεις μεγάλη ευθύνη
 όποιος κι' αν πέρνει τίποτα όφείλει και να δίνη .
 'Η διαμαντένια σου καρδιά και ή γλυκειά σου γλώσσα
 τά κάλη σου τά άγγελικά για πάντα με σκλαβώ σα
 "Αμα θα πώ τον πόνο μου θαρω πώς θ' άλαφρώσω
 μά δεν πιστεύωμαι κανειούς να τότε φανερώσω
 Θα τό φωνάζω δυνατά σε κάθε εύκαιρία
 πώς θεωρω τον έρωτα γλυκειά στενοχωρία
 Σάν τό τσιγάρο να καώ σαν τό κερι να σβήσω
 αν τό σκεφτής να μ' άρνηθής αν θα μπορώ να ζήσω
 Σάν τό τσιγάρο να καώ σαν τό κερι να λυώσω
 όποιος μου πή να σ' άρνηθώ αν δεν θα τον σκοτώσω

Πρόσεξε μὴν τὸ μάθουνε ποθὲς τὸ μυστικὸ μας
 καὶ μὴν ξεχνᾶς ὅτι πολλοὶ θέλουνε τὸ κακὸ μας
 εἶναι ἢ ἀγάπη ἓνα δευτρὸ γεμᾶτο ἀπαιτήσεις
 σὰν τ' ἄνθος ποῦ μαραίνεται ἂν δὲν θὰ τὸ ποτίσεις
 Μικρὸ μου τὴν ἀγάπη μας καλὰ νὰ τὴν φροντίξεις
 σὰν τὰ βασιλικάκια σου νὰ τὴν βεγιοκλαδίξεις
 Τὰ μάτια σου ἐπίθεσι κάνουνε στὴν καρδιά μου
 καὶ κάθε μέρα φέρουνε τὸν χάρο πῶς κοντὰ μου
 Νὰ μοῦ χάρισης κοπελιά τοὺς κτύπους τῆς καρδιάς σου
 καὶ δὲν θὰ κάνω τίποτα χωρὶς τὴν ἄδειά σου
 Ἄπ' τὴν χρυσῆ σου τὴν καρδιά μου χάρισης ἓνα κτύπο
 γιὰ νὰ μοῦ κάνης τὴν ζωὴ τῆς παραδείσου κήπο
 Ὡς βλέπουνε τοὺς θυσαυροὺς βλέπε τὸ μυστικὸ μας
 νὰ φθάσωμε πῶς σίγουρα εἰς τὸν προορισμὸ μας
 Μάτια ποῦ δὲν δακρῦζουνε χεῖλη ποῦ δὲν γελοῦνε
 δίμουρα σὲ κυττάζουνε ψεύτικα σὲ φιλοῦνε
 Ἄς εἶχα κάρβουνα χρυσά, φωτιά μαλαματένια
 γιὰ νὰ ζεστάνω μιὰ καρδιά ποῦ εἶναι σιδερένια
 Δὲν σοῦ πηγαίνει ὁ θυμὸς. Ἄν θέλῃς, γιὰ καλὸ σου,
 βάλε στὴν θέσι τοῦ θυμοῦ ἓνα χαμόγελό σου
 Σὰν ἀποθάνω καὶ ταφῶ στὸ μνήμα ποῦ θὰ λυώνω
 ἢ πεθαμένη μου καρδιά γιὰ σένα θὰ ἔχει πόνο
 Τὰ ρόδα ἀνοῦν τὴν ἀνοιξη εἰς τὸν ἀνθόκηπό σου
 μὰ ἀνοίξι παντοτινὴ εἶναι στὸ πρόσωπό σου
 Δὲν ἔχει ἄλλη μιὰ στὴν γῆ τὰ πρωτερήματά σου
 δὲν βρίσκεται κι' ἄλλη καρδιά σκληρὴ σὰν τὴν δικιά σου
 Δίχως ἔσένα τὴν ζωὴ δὲν τῆμε λογαριάζω
 γιὰ μιὰν ἐπιθυμίαν σου ὅλα τὰ θυσιάζω
 Τῆς τίγρης τὴν καρδιά κρατᾶς γι' αὐτὸ δὲν μαλακώνης
 οὔτε πουῆς ὅταν θωρῆς ἀνθρώπους πῶς σκοτώνης
 Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἀρνηθῆς ἐμένα
 καὶ νὰ ξεχνᾶς ὅσα ἔχομεν οἱ δύο μας μιλημένα
 Ὡς χύνεται ὁ ποταμὸς στῆς θάλασσας τὴν ἄκρη
 χύνονται ἀπὸ τὰ μάτια μου γιὰ σένα μαύρα δάκρυ

Ώρες δλόκληρες περνώ σέ σκέψεις βυθισμένους
 αν σέ κερδίσω σκέφτομαι πώς θά 'μαι εϋτυχισμένους
 Τά πᾶντα πιαίνουνε μπροστά μᾶ γώ πηγαίνω πίσω
 ἀπό τήν ὥρα πού 'καμα τήν σκέψι ν' ἀγαπήσω
 Γύρισε τὰ ματάκια σου καί κύτταξε καί μένα
 μᾶ ὅσο σέ ἀγάπησα δέν ἀγαπῶ κανένα
 Δέν ἔχεις τό δικαίωμα νά μοῦ κρατᾶς κακία
 ἐγώ σ' ἀγάπησα τρελλά καί κάνεις ἀδικία
 Ἴσως καί ἄλλες νά 'χουνε τὰ πρωτερήματά σου
 μᾶ ἐγώ θά εἶμαι δυστυχῆς αν φύγω ἀπό κοντά σου
 Φύλαξε τήν ἀγάπη μας στά φύλλα τῆς καρδιά σου
 καί πρόσεξε νά μὴν γενῆ γνωστό στήν γειτονειά σου
 Ψυχή θά δώσω στό Θεό καί ψέμματα δέ λέω
 μᾶ μέρα σμα δέν σέ δῶ σάν τὸ παιδάκι κλέω
 Τέτοια λουλούδια στόν ἀγρό δέν κάνει τό χωράφι
 οὔτε καί τέτοιες ζωγραφιές δέν κάνουν οἱ ζωγράφοι
 Ἔτσι πού τρέχει ὁ ποταμὸς τρέχει ὁ λογισμὸς μου
 εἰς τίς γαλάζιες θάλασσες τῶν ἀματιῶν σου φῶς μου
 Ὡς τρέχουνε οἱ ποταμοὶ στίς θάλασσες τοῦ κόσμου
 τρέχει μικρὸ μου ἀπάνω σου καί μένα ὁ λογισμὸς μου
 Ὅλα τ' ἀστέρια σβύνουνε ὁ ἥλιος σάν προβάλη
 ἔτσι τὰ θάμπωσες καί σὺ τῶν ἄλλωνῶν τὰ κάλη
 Δῶσε μου τήν ὑπόσχεσι πὼς θά γενῆς δικό μου
 κι' αν τύχη καί μ' ἀπαρητηθῆς θά δῆς τὸν θάνατόν μου
 Ἔχω κι' ἐγώ δικαίωμα νά σ' ἀγαπῶ μὲ πάθος
 κι' αν δέν μὲ ἀγαπᾶς ἐσὺ κάνεις μεγάλο λάθος
 Μαλώνω τα τὰ μάτια μου μ' αὐτὰ δέν μὲ προσέχουν
 πέρνουνε σῆμα ἀπ' τήν καρδιά καί λέει τους νά τρέχουν
 Μαλώνω τα τὰ μάτια μου μᾶ δέν μ' ἀκοῦν ἐμένα
 συμβόλαια μὲ τήν καρδιά ἔχουν ὑπογραμμένα
 Ἡ λογικὴ τῶν ἀματιῶν τῶν ἔκανε συστάσεις
 ἀλλὰ καί μάτια καί καρδιά ἐσὺ τὰ διατάσσεις,
 Μυαλό μοῦ πῆρες καί καρδιά τὰ βασικά μου κέντρα
 καί κατοχή σου μ' ἔκαμες κι' εἶσαι κυρά κι' ἀφέντρα

Τὸ ἀσήμε καὶ τὸ μάλαμα εἶναι ἀκριβὰ στοιχεῖα
 μὰ ἔχεις μέσα στὴ καρδιά ἀδαμαντορυχεῖα
 Δὲν μοιάζει ἐκεῖνο τὸ χρυσὸ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ χῶμα
 σὰν τὴν χρυσή σου τὴν καρδιά καὶ τὸ χρυσὸ σου στόμα
 Ὅλες τοῦ κόσμου τὶς χαρὲς νὰ τὶς μονομεριάσω
 ἅμα δὲν σ' ἔχω δίπλα μου ποτέ δὲν θὰ γελάσω
 Σὰν τελειώση ἡ χαρὰ γίνεται στενοχώρια
 πρὸ πάντων ὅταν παίνουσε τ' ἀγαπημένα χώρια
 Τὸ μέλλον μου εἶναι σκοτεινὸ κι' ἔχω ἀνησυχία
 εἰς τὸν μέγαν μου σκοπὸ μὴν ἔλθῃ ἀποτυχία
 Κάθε φροντίδα μου γιὰ σέ εἶναι ζωὴ γιὰ μένα
 εἶναι ὑπέρτατη χαρὰ σέ χεῖλη πικραμένα
 Τὰ γράμματά σου τὰ παλιά διαβάζω κάθε βράδυ
 καὶ μοῦ θυμίζουν τὶς στιγμὲς ποὺ ζήσαμεν ὁμάδι
 Μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα καὶ τὴν ἐπιμονή μας
 μιὰ μέρα θὰ κερδίσωμε νὰ σκάσουν οἱ ὄχθροί μας
 Θέ μου ποὺ κάνεις θαύματα κάμε ἀκόμα ἓνα
 φέρε μου τὴν ἀγάπη μου ποὺ βρίσκεται στὰ ξένα
 Τὰ κάλλη σου ἀστήρευτη εἶναι πηγὴ τοῦ πόνου
 καὶ θραῦσι κάνεις ὅπου πᾶς σὰν βόμβα ὕδρογόνου
 Ἐχεις ἀγγελικὴ μορφή κι' ἀγγέλου καλωσύνη
 μὰ ὅποιος σέ δῆ γιὰ μιὰ φορὰ πάντα του δάκρυα χύνει
 Ἄγγελος εἶσαι μάτια μου στὴν μέση τῶν ἀνθρώπων
 σκλαβώνεις μὲ τὰ κάλλη σου καὶ τὸν γλυκὸ σου τρόπο
 Ἐφτὰ εἶσανε τὰ θαύματα ποὺ φτιάξαν οἱ ἀρχαῖοι
 ἐσύ εἶσαι θαῦμα σύγχρονο χαρὰ σ' αὐτὸν ποὺ σέ 'ει
 Παλιά θεὰ τῆς ὁμορφιάς ἦταν ἡ Ἀφροδίτη
 ἐσύ εἶσαι σύγχρονη θεὰ τῆς ὁμορφιάς στὴν Κρήτη
 Ἐσύ μικρὴ μου κοπελιά εἶσαι θεὰ τοῦ κάλλους
 κι' ὅποιος σέ δῆ μπερδεύεται σέ πειρασμούς μεγάλους
 Ἄν ἔπηνες νὰ λάβαινες μέρος στὰ καλλιστεῖα
 ὅλης τῆς γῆς τῆς καλλονὲς θὰ βγαζες σ' ἀχρηστεία
 Ἡ γέφυρα τῆς ὁμορφιάς ἐσένα σοῦ ταιριάζει
 ἡ μὲς Εὐρώπη εἶν ὁμορφή μὰ δὲν σέ πλησιάζει

"Όποιος κι' αν δῆ τὴν ὀμορφιά τὴν ἀποκαμαρώνει
 μὰ ἡ δική σου ὀμορφιά τὸν νοῦ μου χαλαρώνει
 Ἐσένα τὸ κορμάκι σου εἶν' ὀμορφιῆς γεμάτο
 μὰ τῆς καρδιάς μου τοὺς παλμούς τοὺς κάνεις ἔνω κάτω
 Τὸ στόμα σου εἶναι ζάχαρι, χρυσάφι τὰ μαλλιά σου
 χαρὰ σ' αὐτὸν πού θά βρεθῆ μέσα στὴν ἀγκαλιά σου
 Τῆς φαντασίας τὰ φτερά μὲ φέρνουνε κοντά σου
 καὶ φαίνεται μου πῶς γροικῶ τοὺς κτύπους τῆς καρδιάς σου
 Ὁ τόπος εἶναι μακρυνὸς μὰ εἶναι κοντὰ ἡ μέρα
 ὅπου θά ξανασιμῶμε νὰ πάρωμε ἀέρα
 Πολὺ μακρυνὰ μου βρίσκεσαι δὲν φαίνονται οἱ τόποι
 κι' ἔχω πεθύμιο νὰ σε εἰδῶ καὶ τὸ φαί μου ἐκόπη
 Καλλίτερα νὰ πέθαινα πρώτη φορὰ πού σ' εἶδα
 γιατί σ' ἀγάπησα τρελλὰ χωρὶς καμμιά ἐλπίδα
 Καλλίτερα νὰ πέθαινα πρωτοῦ νὰ σε γνωρίσω
 ἀφοῦ δὲν θέλεις μιὰ καρδιά πού ἔχω νὰ σοῦ δωρίσω
 Γίνου καρδιά μου σίδερο τὰ βάσανα νὰ ἀντέξῃς
 ἐφ' ὅσον μὲ τὸν ἔρωτα ἐσκεύτηκες νὰ μπλέξῃς
 Ἀπὸ καιρὸ μὲ τυρρανᾶ μαρτύριο μεγάλο
 ἀφοῦ γιὰ τὴν ἀγάπη σου ἄρχισα νὰ ἀμφιβάλω
 Ἦθελα καὶ νὰ ἤξερα τώρα πού ζοῦμε χῶρια
 ἐὰν μὲ συλλογίζεσαι κι' αν ἔχεις στενοχῶρια
 Ὅταν θά ξανασιμῶμε πολλὰ χομε νὰ ποῦμε
 γιὰ τὸν καιρὸ τοῦ χωρισμοῦ νὰ ἀποζημιωθοῦμε
 Ἄραγε τ' ἀποφάσισης νὰ σηκωθῆς νὰ φύγῃς
 καὶ δὲν ἐσκεφτῆς τῆς πληγῆς πού στὴν καρδιά μ' ἀνοίγῃς
 Μὴν κάμῃς τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃς νὰ μ' ἀφίσης
 γιατί καὶ σύ δὲν θά μπορῆς δίχως ἐμὲ νὰ ζήσης
 Ἐκεῖνος πού δὲν ἐζήσε τοῦ ἔρωτα τὸν πόνο
 ἦλθε στὸν κόσμον καὶ ἐκτελεῖ μιὰ ἀγγαρεία μόνο
 Αὐτὸς πού δὲν παντρεύεται εἰς τὴν ζωὴ διαβαίνει
 μὰ ὁμως δὲν τὴν χαίρεται, δὲν τὴν καταλαβαίνει
 Ἐκεῖνος παῦ παντρεύεται ἕναν καλλίτερό του
 ἀφεντικὸ ἐξασφάλισε γιὰ ὅλον τὸν καιρὸν του

Δεν πιάνουνε τὸ γέλοιο σου τῆς γῆς τὰ μεγαλεία
 ἐκπέμπει τὴν χαρὰ παντοῦ μὲ ἀκτινοβολία
 Ἦθελα καὶ νὰ ἤξερα τὴν ἐδική σου γνώμη
 ἂν ἄρχισες νὰ μ' ἀγαπᾶς ἢ μὲ μισῆς ἀκόμη
 Καλλιὰ νὰ μὴν σὲ γνώριζα ποτὲ μου στὴν ζωὴ μου
 νὰ λείπη ἀπὸ τὸ στῆθος μου ἡ φοβερὴ πληγὴ μου
 Δακρύζω μὲ παράπονο καὶ ψήνομε στὸν πόνο
 καὶ κρίσιμες στιγμὲς περνῶ μὰ πρέπει νὰ τὸ χῶνω
 Ἔνα μεγάλο ἀγαθὸ εἶν' ἡ ἐλευθερία
 καλλιὰ εἶν' ὁ υἱὸς ἐλεύθερος παρὰ μὲ τὴν κυρία
 Ἄνθρωπος σὰν δὲν πανδρευτῆ καὶ σπίτι σὰν δὲν κάνει
 ἄσκοπα εἶναι στὴν ζωὴ καὶ ἄσκοπα θὰ ποθάνη
 Καρδιά μου διατήρησε τὴν ἀνεξαρτησία
 γιὰ νὰ μπορεῖς νὰ προσκηνᾶς σὲ κάθε ἐκκλησία
 Δόξα νὰ ἔχει ὁ Θεὸς πού σ' ἔστειλε κοντά μου
 νὰ μοῦ γλυκάνεις τοὺς καημοὺς πού ἔχω στὴν καρδιά μου
 Μὴν ἔχεις τὴν ἐντύπωσι πῶς εἶμαι τῶν χειρῶ σου
 κι' ἂν κάνεις καὶ πεισματικά εἶναι κακὸ δικό σου
 Γρήγορα μὲ λησιμόνησες χωρὶς νὰ δικαιᾶσαι
 τοὺς ὄρκους ὅπου μοῦ κανες ἔπρεπε νὰ θυμᾶσαι
 Ἄν ἐπουλούσαν λησιμονιὰ ἤθελα νὰ ἀγοράσω
 μόνο μὲ τρόπο τεχνιτὸ μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω
 Εἶσαι γιατρὸς πραγματικὸς μικρὸ μου ἐσύ γιὰ μένα
 καὶ γλύκανες τὰ χεῖλη μου πού εἶσαν πικραμένα
 Πολλὲς φορές στὴν σκέψι μου σὲ φέρνω καὶ δακρύζω
 τὴν μοῖρα πού μᾶς χώρισε τὴν ἀναθεματίζω
 Ἔχω μεγάλα ὄνειρα καὶ πιδὸ μεγάλο θάρρος
 κ' ἐπιμονὴ κι' ὑπομονὴ γυναίκα νὰ σὲ πάρω
 Πᾶρε με στὸ τηλέφωνο νὰ συνεννοηθοῦμε
 νὰ πῆ τὸν πόνο ὁ εἰς τοῦ ἄλλοῦ νὰ παρηγορηθοῦμε
 Πᾶρε με στὸ τηλέφωνο ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ τέλος
 καὶ νὰ θαρρῶ πῶς ἔρχεται ἀπὸ τὸ τέλος μέλι
 Πᾶρε με στὸ τηλέφωνο καὶ μὴν καθυστερήσης
 καὶ μ' ἕνα καλημέρα σου θὰ μὲ παρηγορήσης

Γράψε μου μιάν έπιστολή με τὸ ἄμορφό σου χέρι
 νὰ δώσης θάρρος τῆς καρδιάς πού τόσο ὑποφέρη
 Γράψε μου μιάν έπιστολή με λόγια τῆς καρδιάς σου
 νὰ μάθω πὼς με ἀγαπᾶς κι' ἔχεις καὶ τὴν ὑγεία σου
 Δέν εἶναι δύσκολο γιὰ σέ νὰ γράψης ἕνα γράμμα
 γιὰ μένα πού τὸ καρτερώ εἶναι μεγάλο πρᾶμμα
 Ἦθελα νὰ μοῦ γράφανε τὰ χέρια τὰ δικά σου
 νὰ με πληροφορήσουνε πὼς μ' ἔχεις στὴν καρδιά σου
 Σ' εἶδα καὶ μ' ἀνοιξες πληγές με μιά ματιὰ σου πάλι
 κι' ὄλο τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου βγήκε στὸ κεφάλι
 Μπορεῖς νὰ κάνεις θαύματα με μιά ματιὰ σου μόνο
 νὰ μοῦ γιατρέψης τίς πληγές νὰ πάψω νὰ ἔχω πόνο
 Γιὰ σένα ἔθυσιασα καὶ τὴν ὑπόστασί μου
 μὰ ὄλα νὰ τὰ ὑποστῶ εἶν' ἡ ἀπόφασί μου
 Εἶναι γλυκὸς ὁ πόνος μου, νόστιμος ὁ καῦμός μου
 καὶ τρυφερά τὰ βάσανα πού ἔχω γιὰ σένα φῶς μου
 Κολῶνα τς Ἀκροπόλεως στήλη τῶν προφυλαίων
 βασίλισσα τῶν κοριτσιῶν καὶ ἄσσοις τῶν θηλέων
 Κολῶνα τς Ἀκροπόλεως στήλη τοῦ Παρθενῶνα
 ὁποῖος σέ πάρη δὲ γερνᾶ σέ ὄλον τὸν αἰῶνα
 Μόνο με τὴν ὑπομονή καὶ τὴν ἐπιμονή μας
 θὰ δοῦμαι νὰ ὑποχωροῦν οἱ ἀναστεναγμοὶ μας
 Μαλῶνω με τὴν τύχη μου πού σ' ἔφερε μπροστά μου
 καὶ μπλέχτικα στὰ δίχτυα σου κι' ἔκαψες τὴν καρδιά μου
 Σάν σ' εἶδανε τὰ μάτια μου δέν εἶμαι στὰ καλά μου
 μεγάλη ἀναστάτωση μοῦ ἔφες στὴν καρδιά μου
 Ἄν σκεῦτεσαι νὰ μ' ἀρνηθῆς θέλω νὰ σοῦ ζητήσω
 νὰ μοῦ τὸ πῆς πρωτῆτερα τὸν τάφο μου νὰ χτίσω
 Ἄν σκεῦτεσαι νὰ μ' ἀρνηθῆς πές μου το νὰ προλάβω
 γιὰ νὰ καλέσω τὸν παπὰ καὶ γιὰ νὰ μεταλάβω
 Ἄν εἶναι γιὰ νὰ μ' ἀρνηθῆς κάμε το νὰ ξεμπλέξω
 μὰ ἀντεξα κι' ἄλλα βάσανα καὶ τοῦτο θὰ τ' ἀντέξω
 Ἄν μ' ἀρνηθῆς νὰ μὴν θαρῆς πὼς θὰ με καταστρέψης
 μόλις συνέλθης, μόνης σου, θὰ ῥθης νὰ με γυρέψης

'Ανάγκη τὴν θεώρησες ἐσὺ τὴν ἀνοχή μου
 ἂν θέλῃς καὶ νὰ μ' ἀρνηθῆς θὰ τὸ χαρῆ ἡ ψυχὴ μου
 Ὑπομονὴ θὰ κάνωμε μὰ τακτικὰ βραδυάζει
 κι' ἡ μέρα ποὺ θὰ σμίξωμε ὄλο καὶ πλησιάζει
 Θέλεις νὰ μὲ ταλαιπωρῆς γιὰ νὰ διασκεδάξης
 πῶς θὰ γυρίσῃ ὁ τροχὸς στὸ νοῦ σου δὲν τὸ βιά
 Μὲ σαδισμό ἀπίστευτο σήμερο μὲ πληγώνῃς
 ἀργότερα θὰ μὲ ζητᾶς μὰ τώρα μὲ ζυγώνῃς
 Ἐσὺ αἰσθάνεσαι χαρὰ νὰ προκαλῆς τὸν πόνο
 καὶ μόνο μὲ τὰ μάτια σου μπορεῖ νὰ κάνῃς φόνο
 Ἀποτελεῖς φαινόμενο στὴν ἀνθρωπολογία
 δίχως καρδιά τὸ σῶμα σου ἔχει ζωὴ καὶ ὑγεία
 Στὴν θέσι ποὺ ἔχουν τὴν καρδιά στὸ στήθος τους
 μιὰ κρῦα πέτρα ὁ Θεὸς ἐσένα σου ἔχει βάλει
 Ἐχεις μιὰ ἄπονη καρδιά κι' ἄλλες καρδιές σκοτώνει
 δίχως καρδιά μὲ ἄφησες καὶ μὲ τρυγοῦν οἱ πόνοι
 Κάνεις πολλὰ ἐγκλήματα μὰ δὲν σὲ πιάνει ὁ νόμος
 κι' ὄλο γεμᾶτος θύματα εἶν' ὁ δικό σου δρόμος
 Ἐχεις μεράκι τὶς καρδιές νὰ πέρνῃς τῶν ἀνθρώπων
 δίχως νυστέρι βγάζεις τὶς μὲ τὸ δικό σου τρόπο
 Ὄταν θωρῆς εἰς θάνατο πῶς μὲ κατάδικάζῃς
 μὲ ἡσυχὴ συνείδησι ἐσὺ διασκεδάξης
 Μάτια καὶ φρίδια καὶ καρδιά τὰ ἔχεις ὀργανομένα
 γιὰ νὰ κτυπᾶς ἀλύπητα εἰς τὴν καρδιά μου ἐμένα
 Ὄταν σὲ συλλογίζομαι θέλει ἡ καρδιά νὰ φύγῃ
 τῆς φαντασίας ν' ἀκλουθᾶ ποὺ ἔρχεται καὶ σὲ σμίγει
 Ὄταν σὲ συλλογίζομαι ὅτι δουλεῖα κι' ἂν κάνω
 ἡ σκέψις μου μπερδεύεται τὰ λογικά μου χάνω
 Πολλὲς φορές στὸν δρόμο μου σὲ βάζω στὰ μυαλά μου
 καὶ φεύγω ἀπὸ τὰ ὄρια κι' ἀπὸ τὰ σύγκαλά μου
 Πολλὲς φορές παραμιλῶ καὶ τὸ ὄνομά σου λέω
 πολλὲς φορές γιὰ χάρη σου σὰν τὸ παιδάκι κλέω
 Πολλὲς φορές παραμιλῶ καὶ λέω τὸ ὄνομά σου
 μὰ ἂν τὸ βαστᾶς νὰ μ' ἀρνηθῆς εἶναι δικαίωμά σου

Μιάζουμε με την θάλασσα τὰ μάτια σου στο χρώμα
 γι' αυτό με θαλασσωσανε και θά με φάη τὸ χῶμα
 Μοιάζει ἡ καρδιά σου με θεριού κι' φάτσα σου Ἄγιου
 και τὰ ματάκια σου τὰ δυὸ μαχαίρια τοῦ σφαγείου
 Μαλλιά και μάτια καστανά και ζαχαρένια χείλη
 και θά ἴμαι πάντα δυστυχῆς ἂν δὲν γινοῦμε φίλοι
 Τὸ μόνο πράμα στην ζωὴ πού θέλω νὰ κερδίσω
 τὸ ἀγγελικό σου τὸ κορμὶ πανευτυχῆς νὰ ζήσω
 Νειώθω ὑπέρτατη χαρὰ όταν βρεθῶ μαζί σου
 και φαίνεται μου πῶς κρατῶ κλειδιά τῆς παραδείσου
 Νὰ ἔξεραι τι αἰσθάνεσαι και τι σοῦ ἐπιβάλλει
 νὰ κάνης ὅτι χρειαστῆ γιὰ νὰ πονοῦν οἱ ἄλλοι
 Ἐσὺ τὰ χρησιμοποιοῖς τὰ ὁμορφά σου κάλη
 γιὰ νὰ βλέπουν ὅπου πᾶς νὰ ὑποφέρουν ἄλλοι
 Σάν σ' εἶδανε τὰ μάτια μου και σ' ἄκουσαν τὰ αὐτιά μου
 κεραυνοβόλος ἔρωτας ἐπληξε τὴν καρδιά μου
 Αὐτὸς πού δὲν δοκίμασε τοῦ ἔρωτα τὴν γεύση
 δὲν ἔμπορεῖ τὰ βάσανα τς' ἀγάπης νὰ πιστέψη
 Ψαρὰς θὰ γίνω στην στεριά με μέθοδο καινούρια
 και στην ξηρὰ ἐγέμισε ὁ τόπος μελανούρια
 Ἡ λογικὴ με τὴν καρδιά βγάζουν τὶς ἀποφάσεις
 μὰ ἡ καρδιά πολλές φορές κάνει κι' ἐπαναστάσεις
 Ἦθελα νὰ σε ξαναδῶ μόνο νὰ σε ρωτήσω
 ἂν τὸ πιστεύης πῶς μπορῶ χωρὶς καρδιά νὰ ζήσω
 Ἄπὸ τὸν νοῦ μου μ' ἔβγαλες και τὴν καρδιά μου πῆρες
 κ' ὕστερα μ' ἐγκατέλειψες γιατί δὲν εἶχα λίρες
 Δὲν σοῦ μιλῶ γιὰ κότερα μήτε γιὰ κρουαζιέρες
 μὰ ἡ καρδιά μου θὰ κτυπᾷ γιὰ σ' ἕνα ὄλλες τὶς μέρες
 Δὲν ἔχω λίρες νὰ μετρῶ και κούρσες γιὰ ταξίδια
 μὰ θὰ σε βάλω στην καρδιά νὰ μ' ὀδηγᾷς ἡ ἴδια
 Εἶμαι φτωχὸς και δὲν μπορῶ παλάτια νὰ σοῦ τάσω
 μὰ στην καρδιά ἔχω θησαυρούς, μ' αὐτοὺς θὰ σε χορτάσω
 Δὲν θέλης νὰ με παντρευτῆς, ἀντιπαθῆς τὴν φτώχεια
 μὰ ὅτι κάνει μιὰ καρδιά δὲν κάνουν τὰ μετόχια

Στόν δρόμο σέ συνάντησα και πέρνας από μπρός μου
 και σ' είδα καταπρόσωπα και θάμπωσες τὸ φῶς μου
 Είδα ἀγάλματα θεῶν και πίνακες ζωγράφω
 μὰ τὴν δική σου ὀμορφιά ἀνώτερη τὴν γράφω
 Είδα ἀγάλματα θεῶν κι' ὁ κόσμος τὰ θαυμάζει
 μηδ' ἀγαλμα, μηδέ θεὸς ἐσένα δὲν σοῦ μοιάζει
 Τὰ μάτια σου, τὰ φρύδια σου και τὸ γλυκὸ σου στόμα
 ἀφίσανε χωρὶς καρδιά τὸ δύστυχό μου σῶμα
 Μάτια και φρύδια ἔβλεπα και ἐδίνανέ μου ἐλπίδα
 μὰ τὴν καρδιά δὲν ἔβλεπα και ἔκλαψα σὰν τὴν εἶδα
 Μὲ βλήματα ἀόρατα ἀπὸ τὰ δυὸ σου μάτια
 ἐπληξες τὴν καρδούλα μου και γίνηκε κομμάτια
 Ἐσένα τὰ ματάκια σου εἶναι πολυβολεία
 και μὲ κατατροπώσανε μὲ δίχως δυσκολία
 Αἰχμάλωτό σου ἐγίνηκα δίχως νὰ τὸ προσέξω
 τὸ μπλέξιμο ἦταν εὐκολο μὰ δὰ πῶς θὰ ξεμπλέξω
 Ζωὴ ἢ θάνατο ζητῶ κι' ὅτι νομίζεις κάμε
 ἂν θέλῃς δόσε μου ζωὴ κι' αἰχμάλωτός σου θὰ ἔμαι
 Ζωὴ ἢ θάνατο ζητῶ και κάνε μου τὴν χάρι
 νὰ πῆς εἰς τὴν καρδούλα σου ἀπόφασι νὰ πάρῃ
 Δὲν σοῦ ζηπῶ νὰ μ' ἀγαπᾶς γιὰ ἐλεημοσύνη
 μὰ σοῦ προσφέρω μιὰ καρδιά γεμάτη καλωσύνη
 Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ π' ἀγαπᾶς γιὰ νὰ μοῦ κάμῃς χάρι
 μὰ δὲν θὰ βρῆς καλύτερο γυναίκα νὰ σὲ πάρῃ
 Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μ' ἀγαπᾶς παρὰ τὴν θέλησί σου
 μὰ νὰ σκευτῆς και νὰ μοῦ πῆς ποιὰ εἶν' ἡ ἀπόφασί σου
 Ὡς πού νὰ ζῶ θὰ σ' ἀγαπῶ και ἐσένα πάλι ξιά σου
 ἂν θέλῃς νὰ ἀνταποκριθῆς εἶναι δικαίωμά σου
 Ὡς που νὰ ζῶ θὰ σ' ἀγαπῶ ἀφοῦ τὸ δικαιούμαι
 ἂν θές νὰ μ' ἀγαπᾶς και σὺ ταιράκι θὰ γινοῦμε
 Ἐπαψα τὴν καρδούλα μου νὰ τὴν ἐξουσιάζω
 ἀλλὰ και ὄλο τὸ κορμί γιὰ σὲ τὸ θυσιάζω
 Ὅπου και ἂν συναντήσωμε χοροπηδᾷ ἡ καρδιά μου
 και τὸ μυαλό μου σ' ἀκλουθᾷ και λείπει ἀπὸ κοντά μου

*Αμα θά συναντήσωμε ἔχω ταχυπαλμία
 καὶ στὸ μυαλό μου προξενῆς μεγάλη τρικυμία
 *Ἄν τύχη καὶ βρεθῆ ποθὲς ἀψυχο τὸ κορμί μου
 θά ξέρουν ὅλοι πῶς ἐσύ εἴσουν ἡ ἀφορμὴ μου
 Πάντα μοῦ φέρνεις ταραχὴ ὅπου σέ συναντήσω
 καὶ τὴν φωτιά πού μ' ἀναφες δύσκολα θά τὴν σβήσω
 Πᾶψε καρδιά μου νά πονῆς πᾶψε νά ὑποφέρης
 ἀφοῦ ἐδόθης στὰ τυφλά ἔπρεπε νά τὸ ξέρεις
 Μάθε τὴν τέχνη ν' ἀγαπᾶς γιατί δὲν τὴνε ξέρεις
 κι' ὅποιος πιαστῆ στὰ δίχτυα σου βάσανα θά τοῦ φέρεις
 *Ἀφοῦ δὲν ξέρεις ν' ἀγαπᾶς πρέπει νά τὸ δηλώνης
 νά μὴν δημιουργῆς δεσμούς ἀνθρώπους νά πληγώνης
 *Ἐφ' ὅσον δὲν τὸ δύνασε τοῦ ἔρωτα τὸ βᾶρος
 ἐγκαίρως νά ὑποχωρῆς καὶ μὴν σου λείπη θάρρος
 *Ἀφοῦ δὲν εἶσαι ἱκανὴ πληγῆς νά θεραπεύσης
 μὲ τὴν πληγὴ πού μ' ἀνοιξες στὸν ἄδη θά μὲ πέψης
 Πᾶψε καρδιά μου νά πονᾶς κανένας δὲν σοῦ φταίει
 μονάχη σου τὴν ἀναφες τὴν φλόγα πού σέ καίει
 Πᾶψε καρδιά μου νά πονᾶς κι' ἄλλες καρδιές πνουῦνε
 τὰ πάθη τὰ γιαιτρεύουνε οἱ χρόνοι πού περνοῦνε
 Πές μου το πῶς δὲν μ' ἀγαπᾶς μὰ μόνος μου τὸ νοιώθω
 πῶς ἔχεις βάλει στὴν καρδιά ἄλλης ἀγάπης πόθο
 Πές μου το πῶς δὲν μ' ἀγαπᾶς κι' ἀπ' ἄλλους τὸ μαθαίνω
 κι' ἀπὸ τὴν στενοχώρια μου μάθε πῶς δὲν πεθαίνω
 *Ἄλλη ἀγάπη ἔκανες καὶ ξέχασες ἐμένα
 τὰ λόγια σου κι' οἱ ὄρκοι σου ὅλα εἶναι ξεχασμένα
 *Ὅλα τὰ πρωτερήματα ἐσύ τὰ συνδυάζεις
 μ' αὐτὰ μοῦ πῆρες τὴν καρδιά, μ' αὐτὰ μὲ ἐξουσιάζεις
 Μὲ τὸ ποτήρι τοῦ νεροῦ μοῦ δίνης τὸ φαρμάκι
 ἐσύ εἶσαι αἰτία καὶ ἔλυσε τὸ δόλιο μου κορμάκι
 Μὲ τὰ φαρμάκια μὲ κερυᾶς μὲ τὰ σπαθιά μὲ σφάζεις
 κι' ὅπου κι' ἂν συναντήσωμε μὲ μίσος μὲ κυττάζεις
 Μαῦρα εἶναι τὰ ματάκια σου μαῦρα καὶ τὰ μαλλιά σου
 μαῦρη εἶναι κι' ἡ καρδούλα μου μὲ τὰ φερσίματά σου

Τά μάτια σου είναι θάλασσες χρυσάφια τά μαλλιά σου
 μά ο μεγάλος θουσαυρός κρύβεται στην καρδιά σου
 Παράξενο μου φαίνεται πώς ζώ και δέν πεθαίνω
 με τόσο δηλητήριο που μου 'χεις ποτιμένο
 'Η όμορφιά σου έγκλήματα έξ άμελείας κάνει
 όποιος σέ δη πληγώνεται και δέν μπορεί νά γιάνη
 Κατηγορούμενη θά πās για φόνο έξ άμελείας
 τά κάλλη σου με σκότωσαν χωρίς άμφιβολίας
 Τά μάτια σου σκορπίζουνε άκτίνες του θανάτου
 και μένα τό κορμάκι μου τό στέλνης του μνημάτου
 Τό κύτταγμα είναι δωρεάν, τό ρώτημα είναι τσάμπα
 μόνο νά μήν παρεφερθής για θά πληρώσης άμπα
 'Όλα τά μάτια είναι γλυκά έφ' όσον σέ κυττοῦνε
 και μαρτυρεί τό κύτταγμα ότι σέ συμπαθοῦνε
 Ξενητευμένο μου πουλι πές μου πώς ζής στά ξένα ;
 κι' ό νους μου ξενητεύεται κι' έρχεται με τα σένα
 Είσαι χρυσάφι έμψυχο και άγαλμα με αίμα
 και ζωγραφιά κινούμενη. Πράμα δέν είπα ψέμμα
 "Έκανα όρκο και σταυρό νά μήν ξαναγαπήσω
 καλύτερα τήν ζήση μου θά τηνε τερματίσω
 "Έπαψες νά μ' άπασχολής και να μ' ενδιαφέρης
 άφου μου φέρθηκες σκληρά έπρεπε νά τό ξέρης
 Στην τύχη δέν έπίστευα μήτε στο πεπρωμένο
 μά νά σέ πάρω φαίνεται πώς είτανε γραιμένο
 "Όποιος και νά μου τό 'λεγε δέν θέ νά τό πιστεύω
 πώς θά με διώχνης και έγώ, σεβυτά νά ζητιανεύω
 Δέν θέλω από τά λεφτά που δίνει ό μπαμπάς σου
 έγώ ζητώ τους θουσαυρούς που κρύβης στην καρδιά σου
 Δέν δέχομαι νά με πουλās νά με ξαναγοράζης
 ούτε νά μ' έχης κτήμα σου νά με έξουσιάζης
 "Έχω παράξενη καρδιά κι' ό ίδιος δέν τήν νοιώθω
 έχει ξεμάθη στις χαρές για πόνους έχει πόθο
 Δέν ήλπιζα πώς θά γινώ θυμα και έγώ δικό σου
 μά όσο κι' άν με πλήγωσες δέν θέλω τό κακό σου

Ἡ πονεμένη μου ψυχὴ γιὰ σένα ὑποφέρει
 μὰ μέ τὸν πόνο μου γελαῖς καὶ δὲν σ' ἐνδιαφέρει
 Κάθε ματιὰ σου γίνεται γιὰ μέ σωστὸ μαχαίρι
 καὶ ἔχει ἀπότερο σκοπὸ τὸν θάνατο νὰ φέρη
 Ὁ ἥλιος δίνει ὀμορφιά στὸν κόσμον σὰν προβάλῃ
 ὅπως τὸν ἥλιο λάμπουνε καὶ τὰ δικά σου κάλλη
 Τὰ μάτια σου σκορπίζουνε μιὰν ἀκτινοβολία
 κάθε καρδιά στὸ δρόμο τους εἶναι δική τους λεία
 Ὅσοι κι' ἂν δοῦν τὰ μάτια σου ὄλους τοὺς ὑποτάσσεις
 γεμίζει ὁ κόσμος θύματα ἀπὸ ὅπου κι' ἂν περάσης
 Αἰχμάλωτό σου μ' ἔκαμες μὲ μιὰ ματιὰ σου μόνο
 καὶ στὴν ἀγνή μου τὴν καρδιά ἐφύτευες τὸν πόνο
 Ὅπου θὰ ρίξης μιὰ ματιὰ ποτέ σου δὲν τὴν χάνεις
 πέρνεις τ' ἀνθρώπου τὴν καρδιά καὶ ὅτι θές τὴν κάνεις
 Τὰ μάτια σου σκορποῦν χαρὲς ἀλλὰ σκορποῦν καὶ πόνους
 κι' ἀπ' ἄλλους χρόνους κόβουνε, σ' ἄλλους προσθέτουν χρόνους
 Τί εἶναι οἱ βασιλίσσες μὲ τὸ γαλάζιο αἶμα ;
 μπροστά σέ σένα πού φορᾶς τῆς ὀμορφιάς τὸ στέμμα
 Ἐσύ σέ τούτῃ τὴν ζωὴ εἶσαι προνομοιοῦχα
 καὶ μοῦ τὴν πῆρες τὴν καρδιά καὶ τὸ μυαλό ὅπου ἔχα
 Δίχως μυαλό, δίχως καρδιά, δίχως ζωὴ μ' ἀφίνης
 μήτε Θεὸ δὲν σκέφτεσαι μήτε δικαιοσύνη
 Γιὰ ὄπλα σου πολεμικά ἔχεις τὰ δυὸ σου μάτια
 κι' ἀντὶ γιὰ πυρομαχικά πείσματα καὶ γινάτια
 Δὲν γίνονται ἐγκλήματα μὲ τὰ τουφέκια μόνο
 ἐσύ καὶ μὲ τὰ μάτια σου μπορεῖς νὰ κάνης φόνο
 Σιγὰ - σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ γινόνονται τὰ ἀχλάδια
 οἱ γρινιες θὰ περάσουνε καὶ θὰ ἔρθουνε τὰ χάρδια
 Στὸ στάδιο πού μὲ ἔφερες δὲν ἔχω θεραπεία
 μὰ εἶν οἱ πόνοι μου γλυκοὶ ἀφοῦ εἶσαι ἐσύ αἰτία
 Στὸ στάδιο πού μέφερες μὲ τὰ πεισματικά σου
 ὁ θάνατός μου θὰ γραφτῆ μὲ τὰ ἐγκλήματά σου
 Τὰ δυὸ σου μάτια μοιάζουνε σὰν οὐρανὸς μὲ τ' ἀστρα,
 σὰν ἀνθισμένη ροδαριά, σὰν καντιφὲς στὴν γλάστρα

"Όλες τοῦ κόσμου τς' ὀμορφιές τὸ πρόσωπό σου τς' ἔχει
 καὶ σὰν μιλεῖ ἡ γλῶσσα σου μέλι καὶ γάλα τρέχει
 'Εσύ εἶσαι φῶς μου ἡ ἀνοιξι προσωποποιημένη
 δὲν εἶναι ὀμορφότερη σ' ὄλη τὴν οἰκουμένη
 Στὰ καλλιστεῖα θά βγαίνεις ἡ μὴς τῆς Ὑψηλίου
 γιατί κρατᾶς ἀπάνω σου τὰ κάλη τοῦ ἡλίου
 Νά 'μουν ἐκεῖνος π' ἀγαπᾶς δὲν ἤθελα ἄλλα πλοῦτη
 καὶ θά περνοῦσα εὐτυχῆς εἰς τὴν ζωὴ ἐτούτη
 Ζητιᾶνος ἐκατάτησα καὶ ταπεινὸς ἐπαίτης
 καὶ δὲν μοῦ ρίχνης μιὰ ματιὰ καὶ σὲ θωρῶ σὰν κλέφτης
 'Απὸ τὰ μάτια σου τὰ δυὸ στείλε μου μιὰν ἀκτίδα
 νὰ γίνῃ στὴν καρδούλα μου παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα
 Στὰ μάτια σου τὰ ὀμορφα ἄσε νὰ δῶ τὸν ἥλιο
 σὰν δὲν σὲ δῶ μοῦ φαίνεται πῶς ζῶ σὲ μαῦρο σπήλιο
 Μιὰ λέξι σχηματίζουνε οἱ κτύποι τῆς καρδιάς μου
 κι' ἡ λέξι εἶναι τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπητικιάς μου
 "Ἄς εἶχα κάρβουνα σβηστὰ καὶ φλόγες νὰ μὴν καίνε
 νὰ κάψω ἐκεῖνη πού ἔκαμε τὰ μάτια μου καὶ κλαῖνε
 Μπροστὰ στὰ δυὸ σου μάγουλα, στὰ ὀμορφά σου μάτια
 ἐκείνες πού 'χουν τὰ λεφτὰ ἄς πᾶνε στὰ κομμάτια
 "Ὅπως φουντώνουν οἱ βλαστοὶ τὴν ἀνοιξι στ' ἀμπέλι
 φουντώνει κι' ἡ ἀγάπη μας κι' ὁ εἰς τὸν ἄλλο θέλει
 "Ὅπως φουντώνουν τὰ φυτὰ μὲ τὸ νερὸ στοὺς κήπους
 φουντώνει καὶ ἡ ἀγάπη μας μὲ τῆς καρδιάς τοὺς κτύπους
 'Ὁ ἥλιος ἀπ' τὸν οὐρανὸ στέλνει στὴν γῆ λιακάδα
 ὀπως καὶ σύ ὀπου σταθῆς φέρνεις παντοῦ γλυκάδα
 Μαῦρα εἶναι τὰ ματάκια σου σγουρὰ εἶναι τὰ μαλλιά σου
 χαρὰ στὸν ἄνδρα πού κτυπᾶ γιὰ κείνον ἡ καρδιά σου
 Μιὰ κόρη καμαρώνουε τῶν ἀματιῶν μου οἱ κόρες
 κι' εἶν ἀφορμὴ τὰ μάτια τῆς κι' ἔζησα μαῦρες ὦρες
 Τὴν μέρα τὴν εἰκόνα σου ἔχω στὸν λογισμό μου
 καὶ κάθε νύχτα συντροφιά μου κάνεις στὸ δνειρό μου
 "Ἄς ἤμουνα στὰ χέρια σου ἀπλήρωτός σου δούλος
 καὶ νὰ θαρῶ πῶς θά 'τανε δικός μου ὁ κόσμος οὐλος

Άνδρα σου είτε δούλο σου ή απλήρωτό σου εργάτη
 πᾶρε με νά αισθάνωμε σάν τόν ἀριστοκράτη
 Τά μάτια σου εἶναι θάλασσα πού πνίγονται οἱ ἐλπίδες
 καί ναυαγοῦν τά ὄνειρα πού κάνου οἱ μερακλήδες
 Ὁ θάνατος καί ἡ ζωὴ στὰ μάτια σου ἐδρεύουν
 κι' ὅποιοι τὰ δοῦν τὰ μάτια σου δύσκολα ξεμπερδεύουν
 Μόνο ἡ θεωρία σου στῆς ζωῆς τὸ δύσκολο ταξίδι
 λίγο κουράγιο καί χαρὰ στὰ βάσανά μου δίδει
 Ἡ ἀγάπα με ἢ ἀρνήσου με ἢ πές μου τι πιστεύεις
 ἄν σκέφτεσαι νά μ' ἀρνηθῆς πᾶψε νά με παιδεύεις
 Ἡ ποιὸ γλυκειά ἀνάμνησι πού ἔχω στὴν ζωὴ μου
 εἶναι ὅταν μοῦ ἔπες «σ' ἀγαπῶ» πρώτη φορά μικρὴ μου
 Μ' ἀρέσει νά ἔμαι μοναχὸς καί με τὴν φαντασία
 νά βλέπω τὴν εἰκόνα σου γλυκειά μου ὀπτασία
 Μελαχροινὴ μου γόησσα μοιάζεις με τὴν νεράιδα
 τὰ κάλη σου τὰ ὄμορφα ποτὲ δὲν τὰ ξανάειδα
 Σάν κλείσουνε τὰ μάτια μου σάν πάψω νά ὑπάρχω
 τότε θά πάψω στὴν καρδιά τὸν ἔρωτά σου νά ἔχω
 Δὲν ἔχεις εἰδικότητα μικρὸ μου στὴν ἀγάπη
 καί τὴν καρδιά μου ἔκανες μαύρη σάν τὸν ἀράπη
 Δὲν ἔχεις εἰδικότητα στὸν ἔρωτα μικρὴ μου
 καί σέ μεγάλα βάσανα ἔριξες τὸ κορμί μου
 Δὲν ἔχεις ἱκανότητα στὸ ὕψος σου νά στέκεις
 καί αισθήματα νά συγκρατῆς τὴν δύναμη δὲν ἔχεις
 Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νά με ταλαιπωρήσης
 ἄν σκέφτεσαι νά μ' ἀρνηθῆς πρέπει νά ἀναχωρήσης
 Μὲ ἓνα σου σφιχταγκάλιασμα καί ἓνα γλυκὸ φιλάκι
 καί γέρος 100 χρονῶ γίνεται κοπελάκι
 Μὲ ἓνα φιλί σου μπιστικό καί μιὰ ματιά σου μόνο
 ἐσὺ τὸν ἀντικαθιστᾷς με τὴν χαρὰ τὸν πόνο
 Σιγὰ - σιγὰ μὰ τακτικὰ καλὴ μου με σκοτώνεις
 μὰ καί τὴν ὕστερη στιγμή σάν θέλεις με γλυτώνεις
 Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα ἐσὺ νά με σκοτώσης
 μὰ ἔχεις ὑποχρέωσι κουράγιο νά μοῦ δώσεις

Μέχρι τὸν τάφο μ' ἔφερες κι' ἀκόμα με παιδεύεις
 θάψε με νά σωθῶ καὶ γώ καὶ σὺ νά ξεμπερδεύεις
 Μέχρι τὸν τάφο μ' ἔφερες καὶ μέσα δὲν με βάνεις
 φαίνεται πῶς ἐδειλιασες ἐκτέλεσι νά κάνης
 Ἄσπρο περιστερᾶκι μου με τὴν χρυσὴ φτερούγα
 ἔχεις μεγάλο κίνδυνο νά φτερουγᾶς στὴν ρούγα
 Ὁ πόνος πού 'χω στὴν καρδιά δὲν ἔχει θεραπεία
 εἶμαι κοντὰ στὸν τάφο μου καὶ ἐσύ εἶσαι ἡ αἰτία
 Ὁ κόσμος θέλει τὴν ζωὴ κι' ἐγὼ τὸν θάνατό μου
 ἐφόσον με ἐγκατέλειψες καὶ μοῦ 'φυγες μικρό μου
 Ἄς εἶχα μάτια ἕκατὸ νά βλέπω τὰ δικά σου
 καὶ ὀκτῶ καρδιές νά κλείνουνε μέσα τὴν ὁμορφιά σου
 Σὰν τὸ κομμένο λούλουδο μαραίνωμαι καὶ λυώνω
 στὰ χέρια σου εἶν τὸ φάρμακο γιὰ τὸν δικό μου πόνο.

Μαριανάδες Διάφορες

Ὅτι κι' ἂν πάθης στὴν ζωὴ μὴν ἀρχινᾶς τὸ κλάμμα
 ἀνθρώπος με τὸ κλάμμα του δὲν διορθώνει πρᾶμα
 Ὅπου ἔχει νειάτα ἄς γλεντᾶ ἀφοῦ καλὰ τὸ ξέρει
 πῶς δὲν ὑπάρχει φάρμακο νά τοῦ τὰ ξαναφέρῃ
 Σὲ μιά ἐξωμολόγησι πού 'καμα στὸν Δεσπότη
 μοῦ 'πε πῶς ἡ παράδεισος εἶναι στὸ φαγοπότι
 Ἡ ἀνθρωπιὰ δὲν γίνεται με τοὺς πολλοὺς παράδες
 τὴν πιὸ καλύτερη ἀνθρωπιὰ ἔχουν οἱ φουκαράδες
 Λίγα στοιχίζει ἡ ἀνθρωπιὰ μὰ ἔχει μεγάλη ἀξία
 καλλύτερη εἶναι ἀπὸ λεφτὰ καὶ ἀπὸ περιουσία
 Θαύματα κάνει ὁ Θεὸς μὰ κάνει καὶ τὸ χρῆμα
 κι' ὁ ἀνθρώπος χωρὶς λεφτὰ δὲν κάνει μήτε βῆμα
 Ἄν δὲν σοῦ βρίσκονται λεφτὰ δὲν ἔχεις μήτε γλώσσα
 μόνο στ' αὐγά σου κάθεσαι ὅπως τὸ κάνει ἡ κλωσσα

Ὁ ἄνδρας τις ἡμίγυμνος θέλει νὰ τις κυττάζει
 μὰ ὁμως δὲς τις ἐκτιμᾷ μόνο τις κάνει χάζει
 Ποτὲ στὸν κόσμο μιὰ καρδιά τὸ θάρρος της μὴν χάνη
 ἂν δὲν γλυτώσῃ στὴν ζωὴ γλυτώνει σὰν πεθάνη
 Ἄμα δὲν ἔχεις ὅτι θὲς ἀγάπα ὅτι ἔχεις
 ὅτι δὲν φτάνει ἡ χέρα σου ποτὲ μὴν τὸ ξετρέχης
 Λὲν πῶς πληρώνουν τὰ παιδιὰ γονέων ἀμαρτίες
 ὁμως αὐτὰ πληρώνουσε γονέων τις βλακειές
 Εἰς τὴν ἀλήθεια βρίσκεται τοῦ διαμαντιοῦ ἡ λάμψη
 μὰ τὸ συμφέρο, ὅπου τὴν βρῆ, γυρεύει νὰ τὴν θάψῃ
 Ἔτσι πού βρίσκεται μαζὺ τὸ ρόδο μὲ τὸ ἀγκάθι
 ἔτσι θὰ δῆς καὶ τὴν χαρὰ στοὺς πόνους καὶ στὰ πάθη
 Πολὺ μεγάλο βάσανο εἶναι νὰ ἀμφιβάλῃς
 καὶ βρίσκεσαι σὲ δίλημμα τέλος ἢ ἀρχὴ νὰ βάλῃς
 Μὴν πιαίνεις κόντρα τοῦ Θεοῦ γιατί δὲν σὲ συμφέρνει
 καὶ κείνα πού σου μείνανε σὰν θέλει σου τὰ πέρνει
 Ἄν εἶσαι νέος σκέφτεσαι τὴν Γῆ νὰ κατακτήσεις
 ἂν εἶσαι γέρος σου ἔμειναν μόνον οἱ ἀναμνήσεις
 Πάντα ἐκτιμᾷ ὁ ἄνθρωπος ὅτι δὲν τὸ γνωρίζει
 γιατί ἂν ἔχει ἐλάττωμα αὐτὸ δὲν τοῦ βγορίζει
 Ὅσο γερνᾷ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔρχονται οἱ ρυτίδες
 κι' ἔρχονται χιόνια στὰ μαλλιά χάνονται οἱ ἐλπίδες
 Ὅπου ὑπάρχει ἡ ἀρχὴ καὶ τέλος θὰ ὑπάρξῃ
 ὁ κόσμος ἔτσι βρέθηκε καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ
 Τίποτα δὲν ἐτέλειωσε χωρὶς νὰ πρωταρχήσῃ
 κι' ἄμα δὲν γεννηθῆ κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ζήσῃ
 Ὁ χρόνος παύει τὴν ὀργὴ καὶ τις πληγὲς γλυκαίνει
 καὶ φανερώνει τὰ κρυφὰ κι' ὅλο μπροστὰ πηγαίνει
 Πολλὲς φορές πικραίνεται ἄνθρωπος στὴν ζωὴ του
 τις πίκρες τις πικρότερες τοῦ δίνουν οἱ δικοὶ του
 Οἱ καθαροὶ λογαριασμοὶ κάνουν καλὲς φίλιες
 ὅτι τὴν βλάβη τὴν φιλιὰ εἶν οἱ ἀμφιβολίες
 Στὴν κεφαλὴ ὀφείλομε τὰ πιὸ πολλὰ μας πάθη
 γιατί πληρώνει τὸ κορμὶ τῆς κεφαλῆς τὰ λάθη

"Άλλαξε ο κόσμος και οι καιροί σε τούτο τον πλανήτη
 και χάνονται τὰ ὁμορφα τῶν παλαιῶν μας ἡθῆ
 Ὁ ἄνθρωπος εἶναι θεριὸ πού τρώει τοὺς ἀνθρώπους
 ὄχι ὄλο και τὶς σάρκες τους μὰ βρίσκει ἄλλους τρόπους
 Σιγὰ - σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ γινόνονται τὰ σῦκα
 κι' ἡ ἀγγουρίδα μὲ καιρὸ εἶναι γεμάτη γλύκα
 Ὁ χρόνος εἶναι στρογγυλὸς και πάντα κύκλο φέρνει
 και ἔχει μιὰν ἀποστολή ν' ἀφήνη και νὰ πέρνη
 Σὰν στέλνει ὁ ἥλιος εἰς τὴν Γῆ τὶς ὑστερες ἀκτίνες
 οἱ ὠραιότερες στιγμὲς ὄλης τῆς μέρας εἶναι
 Ἄτοπα και παράξενα γίνονται στὸν καιρὸ μας
 νομίζομε πῶς κι' ὁ Θεὸς εἶναι μικρότερός μας
 Θάλασσα δίχως κύματα, ἀνοιξι δίχως ἀνθη
 κι' ἄνθρωπος δὲν εὐρέθηκε δίχως καημοὺς και πάθη
 Μὲ τὴν ἐλπίδα ζῆ κανεὶς κι' ἐλπίζοντες πεθαίνει
 κι' αὐτοὶ πού δὲν ἐλπίζουσε λέγονται πεθαμένοι
 Ἦλιε μου κοσμογυρευτὴ και πῶς τὰ νταγιαντίζεις
 ὄσα παράξενα θωρῆς στὸν κόσμο πού φωτίζης
 Ψυχή πού δὲν ἐθλίφτηκε χεῖλη πού δὲν ἐκλάψα
 μάτια πού δὲν δακρύσανε ποτέ τους δὲν ἐλάμψα
 Κι' ὁ Βασιλεὶάς κι' ὁ δοῦλος του ἀμα θὰ μποῦν στὸ χῶμα
 βέβαιος νὰ ᾿σαι πῶς κι' οἱ δυὸ βγάξουν τὴν ἴδια βρῶμα
 Τὰ χεῖλη λένε ψέμματα τὰ μάτια μαρτυροῦνε
 ἀμα καλοπροσέξωμε τὸν τρόπο πού θωροῦνε
 Ἦ γύμνια σὰν μαγνητισμὸς τραβᾶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ βλέμμα
 και δίχως νὰ τὴν ἐκτιμᾶ κοχλάζει του τὸ αἷμα
 Ἄμα θὰ δῆς τὸν ἄνθρωπο νὰ κάθεται νὰ κλαίει
 τὶς περισσότερες φορὲς ἡ κεφαλή του φταίει
 Ἦθελα νὰ ᾿μαι μοναχός, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους
 γιὰ δὲν ἀντέχω τὴν ζωὴ μὲ τοὺς μοντέρνους τρόπους
 Ἦθελα νὰ ᾿ναι δυνατὸ νὰ ζήσω μοναχός μου
 νὰ μὴν θωρῶ τὰ σύγχρονα παράξενα τοῦ κόσμου
 Μ' ἀρέσει νὰ ᾿μαι μοναχός νὰ ζῶ μὲ τς' ἀναιμῆσεις
 νὰ μὴν μ' ἀπασχολῆ κανεὶς νὰ μὲ χαϊδεύει ἡ φύσις

Μ' άρέσει νά 'μαι μοναχός συλλογισμούς νά κάνω
 τά όνειρα του μέλλοντος στην θέσι τους νά βάνω
 Λέξι πού δέν είπώθηκε δέν ήμπορεί νά βλάψη
 μά λέξι πού είπώθηκε πολλούς μπορεί νά κάψη
 Φίλος καλός δέν βρίσκειται για τόν δικό σου πόνο
 όσοι σε πλησιάζουνε άπό συμφέρο μόνο
 Μικρές φιλιές στον χωρισμό λίγον καιρό βαστούνε
 μά οί πραγματικές φιλιές δύναμι άποκτούνε
 Ποτέ δέν σμίγει μία κορφή μέ την κορφή την άλλη
 μά άνθρωποι πού χωρίζουνε μπορεί νά σμίξουν πάλι
 'Ανοίγει ό χωρισμός πληγές μά ό γυρισμός τις κλείνει
 δέν είναι άπό τόν χωρισμό χειρότερη όδύνη
 'Ο χωρισμός εις την καρδιά πολλούς καημούς φυτεύει
 μά εκείνος πού τόν έζησε μονάχα τó πιστεύει
 Δέν είναι άπό τόν χωρισμό χειρότερο μαράζι
 ό χωρισμός εις την καρδιά πολλά σαράκια βάζει
 Σάν είναι ή βάρκα μοναχή εις τά ανοιχτά δέν βγαίνει
 άμα δέν δη την θάλασσα καλά γαληνεμένη
 Ποτέ μου δέν έζήλεσα στά πλούτη τών ανθρώπων
 κι' οί πλούσιοι ύποφέρουνε μέ τόν δικό του τρόπο
 'Ο ήλιος βασιλεύοντας ρίχνει χρυσές άκτίδες
 κι' άνθρωποι άμα χωρίζουνε μένουν χρυσές έλπίδες
 Καί τόν άσπάλαθο νά δης σάν είναι στον άνθó του
 είν όμορφος γιατί φορεί κι' αυτός τó σκολινό του
 Φορτίο είναι ή άνθρωπιά για αυτούς πού την κρατούνε
 μά είναι υπερήφανοι όπου και νά βρεθούνε
 Τó ψέμμα και τά δάκρυα είν όπλα άδυνάτων
 πού δέν τολμούν νά τόν ειδούν τόν κίνδυνο μπροστά των
 'Έχει φουρτούνες κι' ή ξηρά κι' ή θάλασσα γαλήνη
 έχει και ή ζωή χαρές μά και καημούς κι' όδύνη
 Τά πιό πολλά ναυάγια εις την ξηρά συμβαίνουν
 κι άπό φουρτούνες τής στεριάς πολλοί στον πάτο πιαίνουν
 'Από καράβι νά πνιγής μπορεί και νά γλυτώσης
 στο στεριανό ναυάγιο δέν θά τó κατορθώσης

Θά πάω στο διάστημα νά πιάσω κατοικία
 νά μὴν αισθάνομαι κοντά τοῦ κόσμου τὴν κακία
 Πολλές φορές ἡ λογικὴ μὲ τὴν καρδιά μαλώνει
 τότε ποὺ συνορίζονται ποιά θά 'χει τὸ τιμῶνι
 'Ἡ λογικὴ εὐθύνεται γιὰ κάθε μιὰ μας πρᾶξι
 μὰ ὄλο θέλλει κι' ἡ καρδιά τὸ πρόγραμμα ν' ἀλλάξει
 Αὐτὸ ποὺ δίνει στὴν ζωὴ τὴν πιὸ ὠραία νότα
 στὰ γερατειά ἢ φρόνησι, ὁ ἔρωτας στὰ νειάτα
 'Ο μεγαλύτερος Θεὸς κατάντησε τὸ χρῆμα
 ἔφαγε καὶ τὴν ἀνθρωπιὰ ποὺ ἦταν τόσο κρίμα
 'Ἐχουνε καὶ οἱ φτωχοὶ χαρὲς ἔχουν κι' πλουσιοὶ πάθη
 κι' ὁ μπουνταλάς μιλεῖ σωστά, κι' ὁ ξύπνιος κάνει λάθη
 'Οποῖος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ ζήσει δίχως πλοῦτη
 εἶναι ἀνάξιος νὰ ζῆ εἰς τὴν ζωὴ ἐτούτη
 Καὶ τὰ μεγάλα μυστικὰ ἔχουνε προθεσμία
 ἂν εἶσαι καὶ σὲ μοναξιά καὶ σὲ πολυκοσμία
 Πολλὰ τραβᾷ ὁ ἀνθρώπος ἀπ' τὴν πλεονεξία,
 τὰ πάθη, τὰ πεισματικά, τὴν ἀδιαλλαξία
 'Ολα τὰ πρωτερήματα ἢ φτώχεια τὰ πειράζει
 καὶ στὴν καλλύτερη καρδιά ἢ φτώχεια εἶναι μαράζι
 'Οποῖοι εἰν πολὺ φιλάργυροι εἶναι μισοὶ ἀνθρώποι
 μὰ τὰ λεπτὰ τῶν ἀκριβῶν τὰ τρῶν οἱ χαροκόποι
 Αὐτὸς ποὺ θέλει τὰ πολλὰ κι' ὅσα ἔχει δὲν τὰ τρῶει
 τὸ πάθος τῆς ἀτζιγγανιάς στὸ κόκκαλό του τό εἰ νὰ μείνῃ
 Στοῦ βίου τὸ φθηνόπρωρο, ὁ ἀνθρώπος σὰν φθάσει
 καὶ τὰ μαλλιὰ ἀσπρίζουνε κι' ὀλόκληρος ἀλλάσσει
 'Ο Βασιλεῖς κι' ὁ Πρίγκηπας κι' ὁ ταπεινὸς ἐργάτης
 καθ' ἕνας εἶναι στὴν ζωὴ σύντομος ἐπιβάτης
 'Οποῖος περάσει μιὰ ζωὴ χωρὶς κακὸ νὰ πάθῃ
 τὸν κόσμον τὸν ἐπέρασε χωρὶς νὰ τόνε μάθῃ
 Εἶναι φουρτοῦνες στεριανές εἶναι καὶ τοῦ πελάγου
 σ' ὅποια φουρτοῦνα κι' ἂν βρεθῆς ἀπὸ πνιγμὸ φυλάγου
 Ναυάγια στὴν θάλασσα γίνονται κάθε μέρα
 ὁμως καὶ στὴν ξηρὰ πολλοὶ τὸ ρίχνουνε στὴν ξέρα

Τὸ χρῆμα πύργους καταλεῖ, τὸ χρῆμα πύργους χτίζει
 κι' ἄλλους ἀνθρώπους τοὺς τιμᾶ, κι' ἄλλους τοὺς ξεφωλλίζει
 Εἶναι Θεὸς καὶ διάβολος τὸ ἔρημο τὸ χρῆμα
 πολλοὶ ἀνθρώποι γιὰ λεπτὰ βυθίζονται στὸ κρῖμα
 Ὁ ἀνθρώπος ζῆ μετὰ τὰ λεπτὰ καὶ γιὰ λεπτὰ πεθαίνει
 καὶ προσβολές καὶ συμφορὲς γιὰ τὰ λεπτὰ παθαίνει
 Ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὰ λεπτὰ καὶ τὸν μεγάλο κάνει
 μὰ καὶ συχνὰ γιὰ τὰ λεπτὰ τὴν ἀνθρωπιὰ του χάνει
 Ὁ ἀνθρώπος ὀρέγεται νὰ κάνει ἀδικία
 καὶ προσπαθῆ τὸν διπλανὸ νὰ κἀνῃ ἀποικία
 Οἱ ἀνθρώποι εἶναι εἰς τὴν Γῆ τὰ τρομερὰ θηρία
 καὶ γίνονται καννίβαλοι σὲ κάθε εὐκαιρία
 Ὅταν θὰ πάψῃ ἡ λογικὴ νὰ μᾶς ἐδιευθύνῃ
 πεύτομε χαμηλότερα κι' ἀπὸ αὐτὰ τὰ κτήνη
 Ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὸν Θεὸ εἰς τὴν εἰκόνα μοιάζει
 μὰ μοιάζει καὶ τοῦ πειρασμοῦ ἀφοῦ κι' αὐτὸς πειράζει
 Ὁ ἀνθρώπος νὰ εὐγνωμονῇ ποτὲ δὲν συνηθεῖζῃ
 μόνο καὶ τοὺς γονέους του καὶ τὸν Θεὸ του βρίζῃ
 Μετὰ τοῦ καιροῦ τὸ πέρασμα θὰ λάμπῃ ἡ ἀλήθεια
 ὅσο κι' ἂν τὴν καλύπτουνε τὰ ψωματένια δίκτυα
 Ὅποιος στὸ χρῆμα κολυμπᾷ πνίγεται καὶ στὴν θλίψι
 γιὰ τὸ πλοῦτου προσπαθῆ ρεκόρ νὰ καταρρίψῃ
 Ἀπ' τὴν ἀλήθεια τὴν πικρὴ πικράδα πιὸ μεγάλη
 αἰσθάνεται εἰς τὴν καρδιά αὐτὸς πού ἀμφιβάλλει
 Πάντα στὶς δύσκολες στιγμὲς χρειάζεται τὸ θάρρος
 κι' ὁποῖος τὸ χάνει εὐκολὰ αὐτὸς δὲν ἔχει βάρος
 Ἀφοῦ τὸν ἐγκατέλειψες μόνος σου τὸν ἀγῶνα
 ἐπιτυχία δὲν θὰ δῆς ποτὲ σου στὸν αἰῶνα
 Ἀγὼν πού συνεχίζεται μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ φάση
 στὸν ὕστερο λογαριασμὸ φαίνεται ποιὸς θὰ χάσῃ
 Ὅποιος γελᾶσθι ὕστερος ἔχει χαρὰ μεγάλη
 γιὰ τὸ αὐτὸς ἐκέρδισε καὶ χάσανε οἱ ἄλλοι
 Στὸν ὕστερο λογαριασμὸ δείχνει ὁ κερδισμένος
 φαίνεται καὶ ποιὸς ἔχασε γιὰ τὸ εἶναι ἀπελπισμένος

Όλλες τοῦ κόσμου τίς χαρές θά φύγης νά τς' ἀφήσης
 κι' ὅσο μπορέσης γλέντησε ὅσον καιρὸ θά ζήσης
 Ὁ ἄνθρωπος θέλει ἀλλαγὴ συχνά χωρὶς νά ξέρει
 ἂν ὠφελήσῃ ἢ ἀλλαγὴ ἢ ἐζημιᾶ θά φέρῃ
 Εἰς τὴν ἀνάγκη ὑποχωροῦν πείσματα καὶ γινάτια
 καὶ μένουνε τὰ αὐτιά κουφά καὶ κλειοῦνε καὶ τὰ μάτια
 Σάν οἱ ἀνάγκες τὸ καλοῦν κι' οἱ ὥρες τὸ ζητοῦνε
 καὶ τὸ καθῆκο ὑποχωρεῖ καὶ τὰ γινάτια σποῦνε
 Εἶναι πολλά εἰς τὴν ζωὴ πού φαίνονται σπουδαῖα
 κι' ἄλλα εἶναι ἕνα τίποτα καὶ μιὰ ἀπλῆ ιδέα
 Ὅταν πασχίζει ἡ ψυχὴ νά φύγῃ ἀπὸ τὸ σῶμα
 πασχίζει κι' ὁ ὀργανισμὸς νά μὴν πεθάνῃ ἀκόμα
 Ἐκεῖνα τὰ μακρὰ μαλλιὰ πού εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι
 τὰ ξεφωλλίζουν σήμερα οἱ ἄκουροί μας νέοι
 Σήμερα ὅτι εἶναι λογικὸ κανεὶς δὲν τὸ προσέχει
 κάθε μοντέρνος ἄνθρωπος σ' ἐξαλωσύνες τρέχει
 Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴ τὸν κόσμον δὲν κερδίζει
 μὰ ἅμα δὲν ζορίζεται δὲν τὸ ὑπολογίζει
 Ἐνα βουνὸ πού εἶναι ψηλὸ ποτὲ δὲν χαμηλώνει
 ὡς κι' ἂν τὸ δέρνουν οἱ καιροὶ κι' ἂν τὸ χτυπᾶ τὸ χιόνι

Μαρινάδες - Ξυωμικά

Σάν θές νά φτάσης γρήγορα εἰς τὸν προορισμὸν σου
 νά ἔχῃς μικρὴ ταχύτητα εἰς τ' αὐτοκίνητό σου
 Εἰς τὴν ἀνάγκη κι' ὁ Θεὸς πού βρίσκεται στὰ ὕψη
 ἅμα θά πολυζοριστῇ μπορεῖ νά ὑποκύψῃ
 Ἄγάπη πού ἀγοράζεται νά μὴν ἐπιδιώξης
 ἂν εἶναι καὶ στὸ στήθος σου πρέπει νά τὴν διώξης
 Εὐκολοὺς ἐνθουσιασμοὺς στὸν νοῦ σου νά μὴν βάνῃς
 μὰ καὶ στὶς δύσκολες στιγμὲς τὸ θάρρος σου μὴν χάνεις

Τούς γέρους και τούς φρόνιμους νά τούς συνενωᾶσαι
 και ὅτι λένε πρόσεχε κι' ὠφελημένος θά 'σαι
 Ὅποιος δέν ἔχει ὑπομονή δέν ἔχει μήτε ἐλπίδες
 ὄλλα τοῦ παίνουνε στραβά και πεύτη σέ παγίδες
 Πολλές φορές ὁ πονηρός νικᾷ τὸ παλλικάρι
 και ὄσα πέρνη ἢ ἄλεπού δέν πέρνη τὸ λιοντάρι
 Ὅποιος παινᾶται μόνος του ζημιὰ δική του κάνει
 τὸ ἔνα του ἐλάττωμα στ' αὐτιά τοῦ κόσμου βάνει
 Καλό εἶναι και τὸ βάσανο μὰ νά τὸ διευθύνης
 ἅμα σέ διευθύνη αὐτὸ μεσόστρατα τ' ἀφίνης
 Ποτέ μὴν καταγίνεσαι μὲ τίς ἀκροβασίες
 γιατί εἶναι ἐπικίνδυνες και φέρνουν δυστυχίες
 Ὅποιος προβλέπει στὴν ζωὴ πάντα εἶν ὠφελημένος
 κι' ὄποιος βαδίζει στὰ τυφλά βγαίνει ζημιωμένος
 Πολλῶν λογιῶν πληρώνονται τὰ σφάλματα πού κάνεις
 κι' ὅτι κερδίζεις δύσκολα σέ μιὰ στιγμή τὸ χάνεις
 Πρὶν προχωρήσης πρόσεξε ποιὸν δρόμο θά περάσης
 και ὄταν εἶσαι ἀκόμα νιὸς σκέψου πὼς θά γεράσης
 Πρὶν προχωρήσης πρόσεξε ποιὸν δρόμο θά τραβήξης
 γιατί δέν σέ τιμᾷ νά μπῆς και νά ὑποχωρήσης
 Ὑπομονὴ ὄποιος μπορεῖ κι' ὄσο μπορεῖ νά κάνη
 τὸ ἀντίτιμο τς' ὑπομονῆς ποτέ του δέν τὸ χάνει
 Ἄνθος πού δέν ποτίζεται γρήγορα κιτρινίζει
 τὴν ἀνθρωπιὰ του χάνει τὴν ὄποιος δέν τὴν φροντίζει
 Δέν πετυχαίνεις τίποτα χωρὶς νά κάμης κόπο
 λύνεται κάθε αἰνoιγμα ἀρκεῖ νά βρῆς τὸν τρόπο
 Εἰς τὴν παράνομη χαρὰ αἰσθάνεσαι και θλῆψι
 γιατί δέν εἶναι δυνατόν νά λείπουνε οἱ τύψεις
 Τὸ νά 'χης συντροφιά κακὴ καλλιὰ εἶσαι μοναχός σου
 και νά προσέχης πάντοτε ποιὸν ἔχεις σύντροφό σου
 Καλλιὰ ξεχνᾷς ὄταν χρωστᾷς παρά ὄταν σοῦ χρωστοῦνε
 μὰ γύριζε τὰ δανεικὰ προτοῦ νά σοῦ τὸ ποῦνε
 Πρῶτος μὴν παίνεις πουθενὰ και ὕστερος μὴν μένεις
 πού ὄλλα τὰ ἀπρόοπτα μπορεῖς νά προλαβαίνης

'Η φρονιμάδα είναι καρπός τῆς πείρας καὶ τῆς σκέψης
 κι' ὅτι κι' ἂν πῆ ὁ φρόνιμος πρέπει νὰ τὸ πιστέψης
 "Ὅλα σὲ ἄλλους μὴν ταλές. "Ἄν πρέπει κι' ὅπου πρέπει
 ὅταν ἡ ὥρα τὸ καλεῖ κι' ὁ τόπος τὸ ἐπιτρέπει
 Νὰ πῆς τὸν λόγο τὸν καλὸ δὲν σοῦ στοιχίζει πρᾶμμα
 ἐνῶ μπορεῖ νὰ ὠφελεῖ τοῦ ἄλλουνοῦ τὸ δρᾶμα
 'Η φλυαρία κάποτε εἰς βάρος καταλίγει
 ὁποιοῦ τὴν παρακολουθῆ κι' ἤθελε ν' ἀποφύγη
 'Αργὰ νὰ πιαίνης στὶς χαρὲς καὶ γρήγορα στοὺς πόνους
 νὰ σ' ἐκτιμοῦν οἱ φίλοι σου σὲ ἄλλους σου τοὺς χρόνους
 Νὰ μὴν ξεχνᾷς τοὺς φίλους σου καὶ τὰ καθήκοντά σου
 κι' ἂν βρίσκονται ἀλάργο σου κι' ἂν εἶναι καὶ μακρὰ σου
 Σὲ ὥρες καὶ σὲ ὄρια γίνονται καὶ τ' ἀστεῖα
 γιὰ νὰ εἶναι πιὸ εὐχάριστα καὶ νὰ 'χουνε ἀξία
 Πικρὴ εἶναι ἡ ὑπομονὴ γλυκὸς εἶν ὁ καρπός της
 κι' ἂν τῆνε παραδέχεσαι νὰ γίνης ἐδικός της
 Πάντα θὰ ἔχει ὁ ἀνθρώπος ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων
 οὔτε καὶ εἶναι δυνατὴ ζωὴ μὲ ἄλλον τρόπον
 Πρέπει νὰ προνοῆ κανεὶς κι' ὄχι νὰ μετανοιῶνη
 καὶ νὰ προσέχη ὅταν κρατᾷ τοῦ βίου τὸ τιμόνι
 Ποτὲ χωρὶς νὰ σέβεσαι εὐχάριστος δὲν θὰ 'σαι
 νὰ σέβεσαι καὶ ν' ἀγαπᾷς ἂν θέλεις ν' ἀγαπᾷσαι
 Τὰ λίγα λόγια ἔχουνε μεγάλη σημασία
 τὸ λίγο ἀλάτι στὸ φαί δίνη πολὺ οὐσία
 *Ὅτι κι' ἂν εἶναι λογικὸ νὰ τὸ ὑποστηρίξης
 καὶ κείνον ὅπου θὰ τὸ πῆ νὰ τὸν ὑπολογίζης
 'Η λογικὴ στὸν ἀνθρώπο χρυσὰ φτερά τοῦ κάνει
 κι' ὄλο στὸν δρόμο τὸν καλὸ μπορεῖ καὶ τόνε βάνη
 Πάντα σὲ λύπες καὶ χαρὲς καλὴ εἶν ἡ ἡρεμία
 μὰ πρὸ παντὸς εἰς τῆς ζωῆς τὴν κάθε τρικυμία
 Πάντα στὶς δύσκολες στιγμὲς φαίνεται πρὸς ἀξίζει
 ἀπὸ τὸν τρόπο πού θωρεῖς καὶ τς' ἀντιμετωπίζει
 *Ὅπου εἶναι πάντοτε δειλὸς καὶ δὲν ἀρχίζει πρᾶμμα
 ποτὲ θὲν φτιάχνει τίποτα καὶ εἶν ἡ ζωὴ του δρᾶμα

Όπου δέν ἐξεκίνησες δέν ἔμπορεῖς νά φθάσης
 οὔτε κερδίζεις τίποτα χωρὶς νά δοκιμάσης
 Μὴν τὰ ξοδεύης τὰ λεπτὰ ὅλα στήν ντόλτσε βίτα
 γιὰτὶ ὁ νυμφίος ἔρχεται καμμιά φορά τὴν νύχτα
 Τῶν ἀλλωνῶν τὰ σφάλματα πρέπει νά σ' ὠφελοῦνε
 νά παραδειγματίζεσαι τὰ ἴδια μὴν σέ βροῦνε
 Ὁ ἀνθρώπος ὁ λογικὸς ποτέ δέν ἐπιμένει
 ξέρει ἂν πρέπει νά μιλή κι' ἂν πρέπει νά σωπαίνει
 Ἐκεῖνος ὅπου συνηθεῖ νά σέβεται τοὺς ἄλλους
 κερδίζει τὴν ἐκτίμησι ἀπὸ μικροὺς μεγάλους
 Ἐκεῖνος πού ἔχει ἐπιμονή καὶ πίστη στὸν σκοπὸ του
 αὐτὸς θά φθάσῃ γρήγορα εἰς τὸν προορισμὸ του
 Καθῆκον καὶ συνείδησις ὅταν σέ διατάσσει
 εἰς σέ καμμιά περίπτωσι δέν πρέπει νά διστάσης
 Ὅταν πονᾷς τὸν ἀνθρώπο δίχως νά τοῦ ἀξίζει
 εἶναι αὐτὸ τὸ παίνεμα πού τότε ξεφυτλίζει
 Ποτέ μὴν στενοχωρεθῆς, ποτέ σου μὴν γκρινιάσης
 γιὰ κάτι πού δέν ἔτυχε νά τό ἔχεις νά τό χάσης
 Ὅσο ποθῆς νά βρῆς πολλά, κι' ὅσο πολλά γυρεύεις
 τὸν ἑαυτὸ σου πιὸ συχνά τὸν ἀπογοητεύεις
 Ὅτι θωρεῖς πῶς δέν μπορεῖς ποτέ σου νά ἀπολάψης
 ποτέ σου μὴν τὸ σκέφτεσαι ποτέ σου μὴν τὸ κλάψης
 Στὸ χαλικάκι τὸ μικρὸ βλέπε νά μὴν σκοντάψης
 βρᾶχος πού δείχνει ἀπὸ μακρὰ δέν πρέπει νά σέ βλάψῃ
 Μπορεῖ κατὰ τὸν ἀνθρώπο πού θά σ' εὐεργετήσῃ
 νά σκέφτεται μὲ τὸν καιρὸ κάτι νά σοῦ ζητήσῃ
 Οἱ εὐκαιρίες ἔρχονται στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων
 μὰ χάνονται οἱ πιὸ πολλὲς καὶ πᾶνε σ' ἄλλον τόπο
 Ἄμα δέν ἔχεις θέλησι μὴν ἔχεις κι ἀπαιτήσεις
 θά πρέπει νά ἔναι σύμπτωσι ἂν κάτι θά κερδίσης
 Ὅπου δέν μπαίνει ἡ λογικὴ τὸν ἔλεγχο νά κάνῃ
 καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς κι' ὅλα κανεῖς τὰ χάνει
 Ὅπου εἶν ἀνθρώποι λογικοὶ νά πιαίνῃς νά καθίζῃς
 κι' ἡ ὥρα σου δέν χάνεται γιὰτὶ πολλά κερδίζεις

Ἡ λογικὴ στὸν ἄνθρωπο εἶναι ἓνα θεῖο δῶρο
 ἀλλὰ δὲν βρῖσκεται κι' αὐτὴ στὰ ράφια τῶν ἐμπόρων
 Ὅτι κι' ἂν κάμῃ ἄνθρωπος κι' ἀρχίζει μ' ἀτιμία
 πάντα τελειώνει μὲ ντροπὴ, μὲ θλῆψι, μὲ ζημία
 Νὰ πάρῃς ἀπὸ τὴν ζωὴ ὅσα καλὰ προσφέρει
 καεὶς νὰ μείνῃ ἀθάνατος δὲν θὰ τὰ καταφέρει
 Ὅσα σοῦ δίνει ἡ ζωὴ πρέπει νὰ τ' ἀπολάβῃς
 μιά εὐκαιρία σὰν χαθὴ μπορεῖ νὰ τήνε κλάψῃς
 Τὸ δάκρυ εἶναι ἓνας καρπὸς ποῦ τὸν γεννᾷ ὁ πόνος
 κι' θεραπεία ἓνας καρπὸς ποῦ τὸν γεννᾷ ὁ χρόνος
 Ἄνοιγῃ ἡ γῆ τὰ σπλάχνα τῆς ἀδιάφορα νὰ βάλῃ
 καὶ τὸν ἐπαίτη τὸν φτωχὸ καὶ μιά μορφὴ μεγάλη
 Ἄν ἔχῃς δικαιώματα νὰ τὰ διεκδικήσῃς
 καὶ στίς ὑποχρεώσεις σου μὴν ἀδιαφορήσῃς
 Πάντα σου νὰ ᾿σαι ἕτοιμος πρὶν ἔρθῃ ὁ νυμφίος
 καὶ ὅσο φέρνει μιά στιγμὴ δὲν φέρνει ἓνας βίος
 Ὅπλο εἶναι κι' ἡ εὐγένεια μ' αὐτὴ ὑποχρεώνεις
 καὶ μὲ τὴν βία πάντοτε πιὸ λίγα κατορθώνεις
 Ὅσα κι' ἂν λές στὸν μπουνταλιὰ τίποτα δὲν ἀκούει
 εὐκόλα βγαίνει ἡ ψυχὴ καὶ δύσκολα τὸ χούϊ
 Πλούσιος μπορεῖ νὰ λέγῃσαι μὲ τὴν οἰκονομία
 καὶ ὅλα νὰ σοῦ λείπουνε μὲ τὴν φιλαργυρία
 Ἄμα θὰ δῆς τὰ σύννεφα καὶ τοῦ καιροῦ τὴν γρίνια
 νὰ περιμένῃς πὼς μπορεῖ νὰ φτάσουνε μπουρνίνα
 Τὸν χρόνο καὶ τὰ χρήματα ὁ φρόνιμος προβλέπει
 καὶ τὰ ξεδεύει καὶ τὰ δυὸ ἂν πρέπει κι' ὅπου πρέπει
 Γιὰ νὰ ᾿χῃς μιά ὑπόληψι πολλὰ πρέπει νὰ κάνεις
 καὶ τὴν κερδίζεις δύσκολα μὰ εὐκόλα τὴν χάνεις
 Δείχνει ἡ ἀξία καθ' ἑνὸς εἰς τὴν διαγωγὴν του
 μὰ ὄχι στὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν καταγωγὴν του
 Σὰν τὸν μεγάλο θησαυρὸ φύλαγε τὴν τιμὴ σου
 γιὰ δὲν τὴν διορθώνουνε οἱ ἀναστεναγμοὶ σου
 Ὁ χρόνος εἰς τὸ διᾶβα του καὶ γιάνει καὶ σκοτώνει
 καὶ τὴν φουρτούνα σταματᾷ γαλήνη ἀναστατώνει

'Η σκέψι μὲ τὴν θύμησι τὴν πείρα ἀποτελοῦνε
 σὰν κατευθύνουν τὸ παρὸν γιὰ παρελθὸν μιλοῦνε
 "Ὅτι κι' ἂν κάμη ὁ ἄνθρωπος ἐφ' ὅσον ἔχει πείρα
 κι' ἔχει κι' ἐργατηκότητα τοῦ βοηθᾶ κι' ἡ μοῖρα
 'Ὁ ἄνθρωπος ἅμα γινητὴ αἰχμάλωτος στήν μόδα
 καλύτερο εἶναι νὰ μὴν ζῆ, νὰ τότε φάη ἡ ρόδα
 Λεῖπουνε τοῦ φτωχοῦ πολλὰ καὶ ὅλα τοῦ τσιγκουνη
 γιατί καὶ αὐτὴ ἡ τσιγκουνιά εἶναι σωστὸ καρβούνι
 Κάθε φορτίο πού κρατᾶς μὲ εὐχαρίστησί σου
 δὲν κάνει ἀνυπόφορη ποτὲ τὴν κούρασί σου
 "Ὅλο τὸν κόσμον τυρρανοῦν φανταστικὲς ἀνάγκες
 ἂν εἶναι καὶ σέ μέγαρο κι' ἂν εἶναι καὶ σέ παράγκες
 'Εκεῖνος πού 'ναι ἰσχυρὸς καὶ κόβει τὸ σπαθί του
 γίνονται οἱ φίλοι του πολλοὶ καὶ λίγοι οἱ ἐχθροὶ του
 Πρᾶμμα δὲν εἶναι πιὸ κακὸ ἀπὸ τὴν ὑποψία
 καὶ σέ πολλοὺς δεσμούς συχνὰ μειώνει τὴν ἀξία
 "Ἐχεις τς' ἀδυναμίες σου μὰ ἔχεις καὶ τὶς δυνάμεις
 κι' ἅμα σκεφτῆς καὶ λογικὰ τὸ πιὸ σωστὸ θὰ κάμης
 "Ἄν δὲν μπορεῖς ν' ἀντισταθῆς εἰς τὶς ἀδυναμίες
 αὐτὲς θὰ σ' ὀδηγήσουνε εἰς τὶς παρανομίες
 Δέντρο πού δὲν καρποφορεῖ δὲν τὸ πετροβολοῦνε
 ἄνθρωπος πού 'ναι ἄσημος δὲν τὸν κατηγοροῦνε

Μαντινάδες Βιθοφρονητικὲς

Γειά σου κουμπάρε μερακλή καὶ μπήκες στὴν καρδιά μου
 κι' ὡς που νὰ ζῶ νὰ σ' ἀγαπῶ εἶναι δικαίωμά μου
 Γειά σου παιδί τῆς λεβεντιάς σὰν τὰ βουνα νὰ ζήσης
 κι' ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ εὐχομαι ν' ἀποχτίσης
 "Ἄμα μιλῆση ἡ γλῶσσα σου εἶναι πρεπιά στὸ γλέντι
 δὲν εἶδανε τὰ μάτια μου καλύτερο λεβέντη

Γλώσσας εύγενικής μιλιά, χρυσοῦ στομάτου λέξι
 ὅποιος σ' ἀκούση μιὰ φορά φίλο θὰ σέ διαλέξη
 Στὸν κόσμον ὅπου γύρισα, ὅσους ἀνθρώπους ξέρω
 δὲν εἶδανε τὰ μάτια μου τέτοιο λεβέντη γέρο
 Κόσμον πολὺ ἐγνώρισα ἐδῶ καὶ σ' ἄλλους τόπους
 ἀλλοῦ δὲν ἐσουνάντησα τοὺς ὁμορφούς σας τρόπους
 Τέτοια πητεΐδια συντροφιά θὰ βρῆς σέ λίγους τόπους
 γιατί ἐσυγκεντρώθηκε ἀπὸ καλοὺς ἀνθρώπους
 Ὅταν μιλά ἡ γλῶσσα σου τὸν τόπον ὁμορφαίνει
 κι' ὅποιος σ' ἀκούση σ' ἀγαπᾷ καὶ στὴν καρδιά του μπαίνει
 Τῆνε δική σου λεβεντιά δὲν εἶδα σ' ἄλλον τόπο
 καὶ τὴν καλή σου τὴν καρδιά καὶ τὸν γλυκό σου τρόπο
 Τὴν ὁμορφὴ σας συντροφιά τὴν ἔχω σέ τιμὴ μου
 Χριστέ μου καὶ νὰ πέρνουνα μαζί σας τὴν ζωὴ μου
 Κι' ἄλλους λεβέντες ἔτυχε νὰ κάμω συναλλήκι
 μὰ τὸ ρεκόρ τῆς λεβεντιάς σ' ἐσένα μόνο ἀνήκει
 Σὰν ἔχω συντροφιά καλὴ δὲν λέγεται ἡ χαρὰ μου
 ἢ θέλησί μου εἶναι πολὺ μὰ λίγη ἢ προσφορὰ μου
 Ὡς κι' ἂν γεράση ὁ μερακλῆς μὲ τὸ χρυσάφι μοιάζει
 ὡς κι' ἂν παλιώση τὸ χρυσὸ ποτέ του δὲν σκουριάζει
 Ὅταν μιλεῖ τὸ στόμα σου πάντα μιλεῖ μὲ τάξι
 καὶ κάθε λέξι φαίνεται τὸ μέλι πῶς θὰ στάξη
 Τὰ λόγια σου θαυμάζουνε ὅλοι πού τὰ γροικοῦνε
 εἶναι σταρᾶτα καὶ σωστά καὶ εύγενικά μιλοῦνε
 Μὲ τὴν γλυκειά σου τὴν μιλιὰ καὶ τὸν καλὸ σου τρόπο
 κερδίζεις πάντα τὶς καρδιές τῶν λογικῶν ἀνθρώπων
 Εἶναι εὐτυχῆς ὅποιος μπορεῖ νὰ σ' ἔχει συντροφιά του
 καὶ θὰ τ' ἀνοίξης τὴν καρδιά κι' ἂν ἔχη νεκρὸ μπροστά του
 Σὰν τὸ χρυσὸ ἀξίζουνε τὰ ξευπνά σου λόγια
 καὶ τὴν ἀκρίβεια δείχνουνε σὰν τὰ καλὰ ρολόγια
 Τὴν λεβεντιά σου συμπαθῶ καὶ τὴν εύγένειά σου
 εύχαριστῶ τὴν τύχη μου πού μὲ ἔφερε κοντά σου
 Μεγάλη χάρη ἡ γλῶσσα σου σ' ὄλο τὸ γλέντι δίδει
 κι' λεβεντιά σου ὅπου βρεθῆ εἶναι σωστὸ στολίδι

Κυττάζωσε, θαυμάζωσε, και σ' αποκαμαρώνω
 κι' όσο αξίζουν εκατό έσύ αξίζεις μόνο
 Μέσα στο στόμα τὸ χρυσὸ μιὰ γλώσσα ζαχαρένια
 κι' ἀπὸ τὴν καλωσύνη της μοῦ κάνει ἐμένα παίνια
 Δὲν βρίσκω λόγια ἱκανά γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω
 μὰ θὰ 'σαι φίλος μπιστικὸς ὅσον καιρὸ θὰ ζήσω
 Θὰ 'μαι σὲ ὄλη τὴν ζωὴ φίλος και θαυμαστής σου
 και καύχημα τὸ θεωρῶ πὺ γλέντισα μαζί σου
 Πάρα πολὺ εὐχαριστῶ σ' αὐτὴν τὴν μαντινάδα
 τέτοιο λεβέντη και εὐγενῆ ποθὲς δὲν ἔξανάδα
 "Ὅλος ὁ κόσμος σ' ἀγαπᾶ ἂν θέλει κι' ἂν δὲν θέλει
 γιατί εἶν τὸ στόμα σου χρυσὸ κι' ἡ γλώσσα σου εἶναι μέλι
 'Ἡ μερακλήδικη καρδιά ὅπου εἶναι κι' ὅπου λάχη
 ἀπὸ πιτήδεια συντροφιά δὲν θὰ γυρίση ράχη
 Σάν τελειώση ἡ χαρὰ γίνεται στενοχώρια
 πρὸ πάντων ὅταν παίνουε οἱ φίλοι χῶρια - χῶρια
 Σάν σ' εἶδανε τὰ μάτια μου και σ' ἄκουσαν τ' αὐτιά μου
 ἔνοιωσα τὴν ἀξία σου και μπῆκες στὴν καρδιά μου
 Πάντα μὲ τὴν εὐγένεια τὸ στόμα σου τ' ἀνοίγεις
 κι' ὄλους τοὺς κάνεις φίλους σου τς' ἀνθρώπους ὅπου σμίγεις
 'Ὅ κάθε λόγος πὺ θὰ πῆς ἔχει μεγάλη χάρη
 εἶσαι εὐγενῆς και μερακλής, εἶσαι και παλλικάρι
 Σὲ ποιὸ Πανεπιστήμιο ἐπῆρες τὸ πτυχεῖο
 και ἐγίνηκε τὸ στόμα σου ἄδαμαντορυχεῖο
 Πάντα μὲ εὐγένεια μιλεῖς πάντα μὲ καλωσύνη
 και δὲν τὴν ἔχει ἄλλος κανεῖς τέτοια λεβεντοσύνη
 Πάντα μ' ἀρέσει ἡ συντροφιά πὺ 'χει καλοὺς ἀνθρώπους
 λεβέντες και φιλότιμους και μὲ ὠραίους τρόπους
 "Ὅπου ὑπάρχει τὸ νερὸ εἶναι και πρασινάδα
 κι' ἄμα μιλήση ἡ γλώσσα σου λέει μιὰ φρονιμάδα

Μανινάδες τῆς τύχης - Παραπονεικὲς

Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν μὲ κάνει νὰ πιστεῦω
 πὼς καὶ στὸ μέλλον βάσανα μεγάλα θὰ παλεύω
 Στὸ παρελθὸν καὶ στὸ παρὸν πολλὰ ἔχω ὑποφέρει
 τί θὰ τραβῶ στὸ μέλλον μου ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει
 Τὴν νύχτα ξεκουράζομαι στοῦ πόνου τὸ κρεββάτι
 ἡ μέρα εἶναι βάσανα ἀβάσταχτα γεμάτη
 Ὅλα τὰ μέσα οἱ γιατροὶ τὰ χρησιμοποιοῦνε
 ἀλλὰ δὲν εἶναι ἱκανοὶ τὸν πόνο μου νὰ δοῦνε
 Δέκα γιατροὶ μὲ βλέπουνε κι' εἴκοσι νοσοκόμοι
 μὰ ἐμένα δὲν εὐρέθηκε τὸ φάρμακό μου ἀκόμη
 Τοὺς πόνους ἐσυνήθισα χαρὲς δὲν περιμένω
 ἔτσι ἦταν ἀπὸ τὸ Θεὸ κι' ἀπὸ τὸ πεπρωμένο
 Στὰ πιδὸ πολλὰ τέ: βάσανα πού 'σειρες στὸν καιρὸ σου
 εἶσαι ἐσὺ ὑπεύθυνος κι' ὄχι τὸ τυχερό σου
 Δὲν σὲ γυρεύει ἡ τύχη σου μὰ σὺ νὰ τὴν γυρέψης
 μ' ἐπιμονή κι' ὑπομονή κι' ἴσως νὰ τὰ βολέψης
 Καὶ ὁ βαρύτερος καημὸς στὸν θάνατο τελειώνει
 μοναδικὴ παρηγοριὰ πού μοῦ 'μεινε ἀκόμη
 Ὅλοι οἱ καιροὶ μὲ δέρνουνε κι' ὡς πότε θὰ παλεύω
 ἀπελπισμένος βρίσκομαι παρηγοριὰ γυρεύω
 Τὸ ἕνα βάσανο μ' ἀρπᾶ καὶ μὲ πετᾶ στὸ ἄλλο
 καὶ ν' ἀποφύγω δὲν μπορῶ καὶ ἔχω καημὸ μεγάλο
 Ὅπως κτυποῦν τὰ κύματα στὴν ξέρα μὲ μανία
 μὲ δέρνουνε τὰ βάσανα κι' ὄλο εἶμαι σ' ἀγωνία
 Ὅπως κτυποῦν τὰ κύματα ἀλύπητα στὴν ξέρα
 μὲ δέρνουνε τὰ βάσανα κι' οἱ πόνοι νύχτα - μέρα
 Ὅπως ἡ φουσκοθαλασσιὰ ἔχει βοή μεγάλη
 τέτοια βοή μοῦ φέρνουνε τὰ πάθη στὸ κεφάλι
 Εἰς τὴν καρδιά μου βρίσκονται σύννεφα σκορπισμένα
 κι' ἂν πᾶνε κόντρα οἱ καιροὶ ἀλοίμονο σὲ μένα

Παράξενο μου φαίνεται ακόμα πώς άντέχω
 με τὰ μεγάλα βάσανα και τούς καιημούς άπ' έχω
 Πάσχω και βασανίζομαι τόν πόνο μου να γιάνω
 μά κάθε μέρα τὸ θωρῶ πὼς τὴν ζωήν μου χάνω
 Ἄντι γιὰ νὰ θεραπευτῶ ἐγὼ χειροτερεύω
 κι' άπό τόν Χάροντα θά βρῶ ἐκείνο πού γυρεύω
 Εύκολα δὲν περνᾶ στιγμή δίχως ν' άναστενάξω
 οὔτε και δὲν προβλέπεται τρόπο ζωῆς ν' αλλάξω
 Ὡς εἶναι ὁ κολυμπητής πού πλέει στὴν άλμύρα
 με κολυμπᾶ στα βάσανα ἢ ἔρημή μου μοίρα
 Σάν ναυαγὸς ποῦν' ἔρμαιο στὴν μαύρη καταιγίδα
 εἶμ' ἔρμαιο τῆς τύχης μου χωρὶς καιμιὰ ἐλπίδα
 Πᾶψε καρδιά μου νὰ χτυπᾶς, πέθανε νὰ γλυτώσης,
 άπ' τὰ σκληρά σου βάσανα άλλοιῶς δὲν θ' άλαφρώσης
 Ὅλο τόν κόσμο γύρισα και γύρεψα βότανα
 μά δὲν ὑπάρχει βότανο τόν πόνο μου νὰ γιάνη
 Ὅποιος στόν κόσμο γεννηθῆ ὡς ὄτου νὰ γεράση
 μπονάτσες και κακοκαιριές και μπόρες θά περάση
 Ἡ κάθε μέρα τοῦ Θεοῦ μου φέρνει μιὰ λαχτάρα
 ὄσαν νὰ έχω άπάνω μου Δεσποτική κατάρρα
 Τὰ βάσανα εἰς τὴν ζωή τὰ ἔχω συνηθισμένα
 τὸ μόνο άσυνήθιστο εἶν οἱ χαρὲς γιὰ μένα
 Σάν τόν λαγὸ καρδιοκτυπῶ σ' αὐτὴν τὴν κοινωνία
 ανθρώπου δὲν πιστεύωμαι κι' ὄλο εἶμαι σ' άγωνία
 Και τὰ βουνα φαγώνονται με τὸ νερὸ πού τρέχει
 και μιὰ καρδιά στα βάσανα πόσο καιρὸ θ' άντέχει
 Ἄφοῦ εἰς τὴν γῆ δὲν μπόρεσα νὰ γιάνω τόν καιημό μου
 ἴσως εἰς τὸ διάστημα νὰ βρῶ τὸ φάρμακό μου
 Πάντα μου ζῶ στα βάσανα, πάντα στὴν άγωνία
 και ἡ ζωή μου γίνηκε μόνιμη τυρρανία
 Ὅτι κι' ἄν ἐπιχείρησα νὰ κάμω στὴν ζωή μου
 σὲ πρᾶμμα δὲν ἐπέτυχα κι' ὄλο πονᾶ ἢ ψυχὴ μου
 Ὁ κόσμος εἶναι ἔνοχος γιὰ τὴν κατάστασί μου
 μά νὰ ἐξέλθω νικητής εἶν ἡ άπόφασί μου

Τά φύλλα τῆς καρδούλας μου πολλῶν λογιῶν πονοῦνε
 ὅλα τὰ παραπόταμα τὸν ποταμὸ κινοῦνε
 Καρδιά μου μερακλήδικη καὶ παραπνοεμένη
 πάντα στὰ πάθη βρίσκεσαι κι' ὄλο εἶσαι πληγωμένη
 Στοῦ χρόνου τὰ φτερά πετοῦν οἱ φοβεροὶ μου πόνοι
 μὰ κάθε μέρα πού 'ρχεται καινούριους μ' ἀποσῶνει
 Ὁ χρόνος εἶναι βότανο πού τίς πληγές γιατρεύει
 μὰ ἡ πληγή μου ὅσο περνᾷ τόσο χειροτερεύει
 Ὁ πόνος τίς στιγμές μετρᾷ καὶ τίς καλοζυγιάζει
 μὰ ἡ χαρὰ καιροὺς περνᾷ καὶ δέν τοὺς λογαριάζει
 Ἡ λύπη φέρνει τὴν χαρὰ καὶ ἡ χαρὰ τὸν πόνο
 λύπες, χαρές καὶ βάσανα καλύπτουνε τὸν χρόνο
 Τὰ πιὸ μεγάλα μυστικά τὰ φανερώνει ὁ χρόνος
 καὶ δέν θὰ μείνῃ μυστικὸς μήτε ὁ δικός μου πόνος
 Δέν ἠμπορεῖς ν' ἀντισταθῆς στὸ θέλημα τῆς μοίρας
 αὐτὴ τὴν γνώμη ἔχουνε ὅσοι μιλοῦν ἐκ πείρας
 Ἡ μοίρα μου μὲ φόρτωσε μὲ φοβερὲς φροντίδες
 καὶ μεγαλώνουν οἱ πληγές καὶ φεύγουν οἱ ἐλπίδες
 Τὸν πόνο ἡ ὑπομονὴ τότε περιορίζει
 ἐκεῖνος ὅπου πόνεσε πρέπει νὰ τὸ γνωρίζῃ
 Σάν τ' ὄνειρο σάν τὴν σκιά στὸν κόσμον εἶν ἡ ζωὴ μας
 σάν τὰ βουναὶ εἶν οἱ πόνοι μας κι' ἀναστεναγμοὶ μας
 Μὲ τοὺς ἐνάντιους καιροὺς ὅποιος δέν ἀπαλαίψῃ
 οὔτε θὰ νοιώσῃ τὴν ζωὴ οὔτε θὰ τὴν πιστέψῃ
 Σάν νὰ 'ναὶ θέλημα Θεοῦ νὰ ζῶ δυστυχησμένος
 πὼς θὰ 'χω πάντοτε καημοὺς εἶμαι ἀποφασισμένος
 Εἶναι πολλὲς παρηγοριὲς εἶναι πολλὲς ἐλπίδες
 μὰ ἐμένα τὴν καρδούλα μου τὴν σφάζουν δυὸ λεπίδες
 Εἶναι πολλὲς παρηγοριὲς εἰς τὸν ἀπάνω κόσμον
 μὰ δέν εὐρέθηκε καμμιά γιὰ τὸν δικό μου πόνο
 Ἐλπίδα καὶ παρηγοριά δέν μοῦ μείνει καὶ θάρρος
 μόνῃ ἐλπίδα φωτεινὴ μοῦ ἔμεινε ὁ χάρος
 Χριστέ καὶ Παναγία μου καὶ Παντοκράτορά μου
 πάρετε πίσω τοὺς καημοὺς καὶ φέρτε τὴν χάρα μου

Θέ μου μεγαλοδύναμε λυπήσου με και μένα
 μέ φτάνουνε τά βάσανα πού έχω περασμένα
 Θέ μου μεγαλοδύναμε, Χριστέ και Παναγια μου
 γιατί τήν έβυθίσετε στους πόνους τήν καρδιά μου
 Θέ μου και δός μου δύναμι παρηγοριά κι' έλπίδα
 και βγάλε μου από τήν καρδιά τήν δίστομη λεπίδα
 Θέ μου δέν σου 'ναι δύσκολο άκόμα ένα θαύμα
 νά γιάνης τής καρδούλας μου τό τρομερό της τραύμα
 Θέ μου δέν έκανα κακό νά πώ πώς τό πληρώνω
 κι' έχω στά φύλλα τής καρδιάς, καθημερινά τόν πόνο
 Τά μάτια μου δακρύζουνε και ή καρδιά μου κλαίει
 και μέσα εις τό στήθος μου ένα καμήνι καιει
 Ποτέ δέν έκανα κακό σε άνθρωπο κανένα
 μά ή κοινωνία φέρθηκε πολύ σκληρά σε μένα
 Ποτέ μου δέν έπέτυχα σε ζήτημα κανένα
 και μέρα δέν έπέρασε εύχάριστα για μένα
 Κανείς δέν είναι εύτυχής σε όλη τήν ζωή του
 ένα σαράκι καθ' ενός βαραίνει τήν ψυχή του
 Ποτέ δέν έκατάλαβα τί ειν οι χαρές του κόσμου
 γιατί είναι πάντα δυνατός ο πόνος ο δικός μου
 Τής εύτυχίας τό δεντρό μέ φράγκα δέν πουλιέται
 δύσκολα τό δημιουργής και εύκολα καταλυέται
 'Η εύτυχία είναι κι' αυτή παραξενιές γεμάτη
 και στην καλύβα βρίσκεται, και λείπει άπ' τό παλάτι
 "Αν έτυχε καμμιά φορά νά δής άποθαμένο
 ειδες για κάθε άνθρωπο ποιό ειν τό πεπρωμένο
 "Αν έτυχε καμμιά φορά νά πάης σε κηδεία
 ειδες τ' ανθρώπου ή ζωή πώς είναι τραγωδία
 Σαν άποθάνη ο άνθρωπος παύει νά ύποφέρει
 μητ' εύτυχία δέν ποθη μήτε καημούς δέν ξέρη
 'Ο χρόνος είναι ο γιατρός πού διασκορπά τους πόνους
 μά μένα δέν μου γιαίνουνε μήτε σε 1.000 χρόνους
 Μέ του καιρου τό πέραςμα κι' οι πόνοι ξεθωριάζουν
 μά γώ χω μέσα στην καρδιά πληγές πού αίμα στάζουν

*Αμα μέ βλέπεις καί γελῶ ἔχω μέγ' ἄλο πόνου
 καί προσπαθῶ τόν πόνου μου στό γέλοιο μου νά χῶνω
 *Εγώ δέν ἤρθα στήν ζωή γιά νά διασκεδάζω
 μά νά παλεύω βάσανα νά βαρυνασθενάζω
 Δίχως ἐλπίδες στήν ζωή νά ζήσης δέν ἀξίζει
 πάντα ἔχει νύχτα σκοτεινή αὐτός πού δέν ἐλπίζει
 Εἶν' ὑποχρέωσι νά ζῆς σάν ἤρθες εἰς τόν κόσμου
 δέν εἶναι εὐχαρίστησι ἐφ' ὅσον ζῆς μέ πόνου
 *Ἡ εὐτυχία ἢ πολλή τόν ἀνθρώπου τυφλώνει
 μά ὅποιου κι' ἄν ἀκολουθεῖ αὐτός δέν τήν ζυγώνει
 Ποτέ δέν βρίσκεται χαρά δίχως στενοχωρία
 καί τό κακό καμμιά φορά φέρνει μιάν εὐκαιρία
 *Όταν ποτέ δέν προσπαθῆς ποτέ δέν θά πετύχης
 καί οὔτε πρέπει νά κρατᾶς παράπονα τῆς τύχης
 Μήν βλαστημᾶς τήν τύχη σου, μήν βρίζης τόν Θεό σου
 γιά ὄλη τήν κατάστασι πού φταίης, μοναχός σου
 *Όταν στόν κόσμου γεννηθεῖς, χωρίς ποτέ νά ζήσης
 ὅσο βαροῦνε τά βουνά βαροῦν οἱ ἀναμνήσεις
 Σέ θάλασσα δυσκολιῶν βρίσκομαι πάντα θῦμα
 καί μέ κτυπεῖ ἀλύπητα τῶν στεναγμῶν τό κύμα
 *Όποιος πονεῖ δέν τό ξεχνᾷ μόνο τό συνηθίζει
 μά μοναχός πολλές φορές θυμᾶται καί δακρῦζει
 Τί μ' ὠφελεῖ νά 'χω ζωή σκληρή βασανισμένη
 ἀπό τήν θέσι πού 'μαι ἐγώ καλιά εἶν' οἱ πεθαμένοι
 Συμβαίνει μερικές φορές στό πέρασμα τοῦ χρόνου
 νά περιμένουν οἱ χαρές στόν τελειωμό τοῦ πόνου
 Καί τήν πιό δύσκολη πληγή ὁ χρόνος τήν γλυκαίνει
 γίνεται ἀλαφρότερος κι' ὁ πόνος πού δέν γιάνει
 *Αφοῦ μιά μέρα ὁ ἀνθρώπος ἀπ' τή ζωή θά φύγη
 κι' ἡ μεγαλύτερη χαρά σέ λύπη καταλήγει
 *Ἄς εἶχα μάτια σκοτεινά καί τήν καρδιά μου βράχου
 κι' αὐτιά νά μήν ἀκούγουνε στά βάσανα σάν τά χω
 Μέ τό διαστημόπλοιο θά πάω στήν σελήνη
 γιατί ὅσο ἐζησα στήν Γῆ δέν ἔνοιωσα γαλήνη

Θά φύγω στό διάστημα μακριά από τούς ανθρώπους
 πού ρίχνουν δηλητήριο σ' όλης τῆς Γῆς τούς τόπους
 Θά πάω στό διάστημα νά πιάσω κατοικία
 νά μὴ αισθάνομαι κοντά τοῦ κόσμου τὴν κακία
 ἴσως νά βρίσκονται στήν Γῆ πολλές καρδιές μὲ πόνο
 μά ἐγώ γνωρίζω καί πονεῖ ἡ ἐδική μου μόνο
 Ὅλος ὁ κόσμος χαίρεται καί μόνο ἐγώ λυποῦμαι
 κι' ἄνθρωπος δέν εὐρέθηκε σ' αὐτὴν τὴν θέση πού 'μαι
 Δέν θέλω κόσμο νά θωρῶ τίποτα δέν μ' ἀρέσει
 γιατί στοῦ κόσμου τίς χαρὲς ἐγώ δέν ἔχω θέση
 Ὡς πού νά βρίσκωμαι στήν γῆ καί νά δουλεύῃ ὁ νοῦς μου
 θά 'χω συντρόφους τακτικούς τούς ἀναστευαγμούς μου
 Ἐλπίδα καί παρηγοριά καί ὑπομονὴ δέν ἔχω
 εἶναι βαρὺς ὁ πόνος μου καί πιά δέν τὸν ἀντέχω
 Δίχως ἐλπίδα καί χαρὰ ἀπόκληρος τοῦ κόσμου
 εἶναι βαρὺς ὁ πόνος μου μεγάλος ὁ καημὸς μου
 Πουλιὰ μου ταξιδιάρικα πού πάτε σ' ἄλλους κόσμους
 ξέρετε ἂν γιατρεύεται ὁ πόνος ὁ δικὸς μου;
 Πουλιὰ μου ταξιδιάρικα ἐκεῖ στοὺς ξένους τόπους
 μὴν εἶδετε τὸ φάρμακο γιὰ ἄτυχους ἀνθρώπους
 Πουλιὰ τοῦ ταξιδεύεται σ' ὅλης τὴν γῆς τὰ πλάτη
 πῶς ξαναγαίνει μιὰ καρδιά πού 'ναι πληγὲς γεμάτη
 Πουλιὰ μου ταξιδιάρικα καί κοσμογυρισμένα
 εἶδετε κι' ἄλλον ἄτυχο στὸν κόσμο σὰν κι' ἐμένα
 Ἡ ἐπιστῆμη δέν μπορεῖ νά βρῆ τὸ φαρμακὸ μου
 μόνο μὲ θαῦμα σώνεται ἐμένα τὸ κακό μου
 Φροντίζω νά θεραπευτῶ μά ἐγώ χειροτερεύω
 σέ κεινοὺς πού πεθάνανε ἄρχισα καί ζηλεύω
 Ὅλη τ' ἀνθρώπου ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ τραγωδία
 πού ἀρχίζει μὲ τὰ κλάματα, τελειώνει μὲ κηδεῖα
 Ὅταν θά αισθανθῆ καυεῖς τῆς ζήτησης του τό τέμμα
 νοιώθη πῶς ἦταν ἡ ζωὴ ἓνα μεγάλο ψέμα
 Ὅποιος τοῦ μέλει νά πνιγῆ ποτέ του δέν πεθαίνει
 ἡ τροχειὰ τοῦ καθ' ἑνὸς εἶν ἀπὸ πρὶν γραμμένη

Ἄν ἐδυστύχησες ποτέ δὲν ἔλλειπαν ἐλπίδες
 καί πάλιν ἂν εὐτύχησες ἀνησυχίες εἶδες
 Μόνο ὁ πλοῦτος τῆς καρδιάς εἶναι περιουσία
 κι' αὐτὰ τὰ ἀμπελοχώραφα δὲν ἔχουνε ἀξία
 Τὰ πλούτη σάν τὰ σύννεφα πολλές φορές σκορποῦνται
 μά γιὰ τὴν φτώχεια νὰ χαθῆ οἱ ἀνθρώποι δὲν φοβοῦνται
 Φτωχὸς μὲ πλούσια καρδιά εἶναι κεφαλαίουχος
 καί τίποτα δὲν ἀπειλεῖ τὸν ἐδικόν του πλοῦτο
 Μοιάζω μὲ βάρκα στὸν γιαιλό σὲ τρομερὴ φουρτούνα
 πού δὲν τῆς φαίνεται στεριά σὲ ὅλη τὴν ἀκτίνα
 Ὅπου γεννιέται μιὰ ζωὴ πάνω σ' αὐτὴν τὴν πλάση
 ἀργὰ ἢ γρήγορα ἐκεῖ κι' ὁ θάνατος θά φθάση
 Μητ' ἄγιος, μήτε Θεὸς μήτε γιατρός μὲ σώνει
 ὁ μαῦρος τάφος ἔμεινε παρηγοριά μου μόνη
 Τό καλοκαίρι ὅταν περνᾷ σκορπᾷ χαρὲς στὸν κόσμο
 μά ἐμένα κάθε ἐνοχὴ μου φέρνει πόνους μόνο
 Θέλω νὰ ζῶ μονάχος μου στὶς ἐρημιὰς τοὺς τόπους
 νὰ ἔχω τοὺς πόνους συντροφιά μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους
 Θέλω νὰ ζῶ στὴν ἐρημιὰ κανεὶς νὰ μὴν ὑπάρχει
 γιὰτὶ ἡ καρδιά ἄμα ποιεῖ θέλει ἡσυχία νὰ ἔχη
 Μεσ' τῆς ζωῆς τὸ πέλαγος ἀνέμοι μ' ἀπειλοῦνε
 καὶ σ' ἐπικλυδὺνα νερά τό σκάφος μου λαλοῦνε
 Καὶ τὰ βουνὰ πού εἶναι βουνὰ φθείρονται μὲ τὸν χρόνον
 καὶ μιὰ καρδιά πῶς νὰ βαστᾷ καθημερινὰ στὸν πόνο
 Εἰς τὴν φωτιά εἶν ὁ καπνὸς, στὴν θάλασσα τὰ ψάρια
 οἱ πόνοι καὶ τὰ βᾶσανα εἶναι στὰ φυλλοκάρδια
 Εἶναι καὶ δάκρυα χαρᾶς, ὅπως γροικῶ καὶ λένε
 μά ἐμένα τὰ ματάκια μου στὴν δυστυχία κλαῖνε
 Εἶναι καὶ δάκρυα χαρᾶς πού βγάζουν ὀρισμένοι
 αὐτοὶ πού ἦρθαν στὴν ζωὴ καὶ ζοῦν εὐτυχισμένοι
 Ποτέ μου δὲν ἐδάκρυσα ἀπὸ χαρὰ μεγάλη
 ἂν θὰ γελάσω καὶ ποτέ τὸ μετανοιῶνω πάλι
 Κι' ἂν ἔχω καταχρηστικῶς χαμόγελο στὸ στόμα
 μαῦρη καρδιά καὶ σκοτεινὴ τὸ συντηρεῖ τό σώμα
 Ἄν θὰ γελάσω καὶ ποτέ κάνω παρανομία
 μόνο πού δὲν διώκομαι ἀπ' τὴν ἀστυνομία

Τραγούδι τῆς Κρήτης

Μιά νύμφη στὴν Μεσόγειο στοῦ χρόνου τὴν πορεία
 πολιτισμοῦ καὶ ἡρωϊσμοῦ γράφει χρυσοῦ ἱστορία
 Εἶναι ἡ Κρήτη ἡ ὀμορφῆ, ἡ Κρήτη ἡ παινεμένη
 ποὺ ἔδωσε πολιτισμό σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη
 Πρωτόλαμψε τὸ ἄστρο τῆς μέσα στῆς γῆς τὰ σκότη
 καὶ ὅσο γιὰ ἡρωϊσμούς πάντα θά εἶναι πρώτη
 Οἱ Παρθενῶνες καὶ οἱ Δελφοὶ κι' ἡ Ἔθνικὴ πορεία
 ἀπὸ τῆς Κρήτης τὸ νησί ἔχουν ἀφετηρία
 Μήτηρ Διὸς καὶ Μίνως Ἰδομενέως, Νεάρχου
 καὶ τοῦ Δασκαλογιάννη σου καὶ τοῦ Μεγάλου Ἐθνάρχου
 Καὶ τὸν Θεοτοκόπουλο τὸν ἔχεις καύχημά σου
 κι' ὁ Καζαντζάκης Κρήτη μου τιμᾷ τὸ ὄνομά σου
 Οἱ φλόγες ἀπ' τὸ Ἄρκάδι σου θά λάμπουν στοὺς αἰῶνες
 Καὶ θά φωτίζουν τοὺς λαοὺς πῶς γίνονται ἀγῶνες
 Καὶ τὸν ἀγκυλωτό σταυρό τὸν ἔκαμαν κουρέλια
 μὲ πέτρες καὶ μὲ ρόπαλα γυναῖκες καὶ κοπέλια
 Τὸ ἔδαφός σου πῶς χωρᾷ τόση μεγάλη δόξα
 ποὺ σοῦ ἔδωσαν τὰ τέκνα σου μὲ γκράδες καὶ μὲ τόξα;
 Τίς ὀμορφιές σου Κρήτη μου ὁ κόσμος τίς θαυμάζει
 ἄλλο νησί δὲν βρίσκεται στὸν κόσμο νὰ σοῦ μοιάζει
 Τότες ποῦ εἶναι στὸν ἀνθὸ τὰ ἔσπεριδοειδῆ σου
 μαζί μὲ ἄλλες ὀμορφιές μοιάζεις τῆς Παραδείσου
 Ἐδῶ φυτρῶνει κι' ἡ ἑλιά στὸ ἅγιο σου χῶμα
 μὲ τὸ χρυσὸ εἰσόδημα καὶ τ' ἀσμένιο χρῶμα
 Ὅλο ὀμορφιές καὶ λεβεντιές καὶ παλληκαρῶσυνη
 ἐσὺ εἶσαι διαμαντόπετρα σ' ὅλη τὴ Ρωμιοσῦνη

Βουβᾶς 1969

Κανάκης Γερωνυμάκης
 Γραμματεὺς Κοινότητος Ἀσφένδου Σφακίων

